

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

8. ČERVENCE 2007

Z obsahu:

Svatý Atanáš

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
20. června 2007
- strana 2 -

Počátky křesťanství v našich zemích

Jedna z nejstarších
písemných zpráv
o působení svatých
věrozevstů
Cyrila a Metoděje
- strana 4 -

Pramen a vrchol všeho křesťanského života

P. Bernard Springer ORC
- strana 5 -

Husova nauka

Výsledky činnosti Mistra
Jana Husa
- strana 6 -

Moje dítě mi dodalo síly (dokončení)

Rozhovor
s televizní hvězdou
Katjou Giammonou
- strana 8 -

Jak vzniká život, nevíme

Co může říct dnešní věda
o evoluci
- strana 10 -

Záchrana po vroucím

„Zdravas Maria“
Zpráva Jeana Luise
Lefèvra, námořního
důstojníka v záloze,
z 23. dubna 2002
- strana 11 -

V pokračování naší návštěvy u velkých učitelů starověké církve chceme dnes obrátit svou pozornost k svatému Atanášovi Alexandrijskému. Tento opravdový protagonista křesťanské tradice, kterého již několik let po smrti oslavoval jako „sloup Církve“ velký teolog a cařihradský biskup Řehoř Naziánský (Discorsi 21.26), byl vždy pokládán za vzor pravověrnosti jak na Východě, tak na Západě. Není to tedy náhoda, že Gian Lorenzo Bernini umístil jeho sochu mezi čtyři svaté církevní učitele východní a západní společně s Ambrožem, Janem Zlatoústým a Augustinem v obdivuhodné apsidě ve vatikánské bazilice, obklopující Katedru svatého Petra.

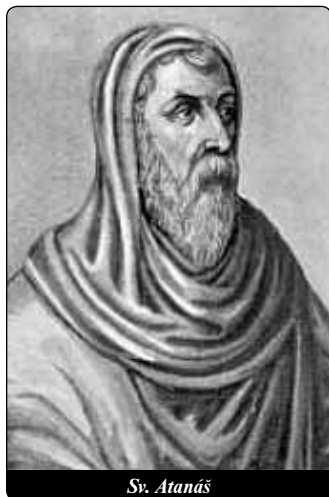
Odpůrce Aria

Atanáš byl nepochybně jedním z nejdůležitějších a nejvíce uctívaných Otců starověké církve. Ale tento velký světec je především vášnivým teologem vtělení Logu, Božího Slova, které, jak říká prolog čtvrtého evangelia, *se stalo tělem a přebývalo mezi námi* (Jan 1,14). Právě z tohoto důvodu byl také Atanáš nejdůležitějším a nejvytrvalejším odpůrcem ariánské hereze, která tehdy ohrožovala víru v Krista, redukováného na „prostředního“ tvora mezi Bohem a člověkem podle tendence, která prochází dějinami a kterou vidíme aktualizovanou různým způsobem také dnes. Narodil se pravděpodobně v Alexandrii v Egyptě kolem roku 300, přijal dobrou výchovu a stal se nejdříve jáhnem a sekretářem biskupa Alexandra v egyptské metropoli. Jako nejbližší spolupracovník svého biskupa účastnil se s ním mladý klerik koncilu v Niceji, který byl prvním ekumenickým koncilem, svolaným Konstantinem v květnu 325 kvůli závažnému problému, který vznikl několik let předtím v důsledku kázání alexandrijského kněze Aria.

Ten svou teorii ohrožoval autentickou víru v Krista, když pro-

Svatý Atanáš

hlašoval, že Logos není pravý Bůh, nýbrž je pouze „prostředník“ mezi Bohem a člověkem, a tak pravý Bůh zůstává pro nás stále nedostupný. Biskupové shromáždění v Niceji odpově-

Sr. Atanáš

děli tím, že potvrdili „Symbol víry“, který po pozdějším doplnění v Konstantinopoli zůstal v tradici různých křesťanských církví a v liturgii jako Krédo nicejsko-konstantinopolské. V tomto základním textu, který vyjadřuje nedílnou křesťanskou víru a který recitujeme také dnes každou neděli při eucharistické slavnosti, figuruje termín homoúsios, la-

tinsky consubstantialis: Tím má být vyjádřeno, že Syn, Logos, je „stejně podstaty“ s Otcem, je Bůh z Boha, to je jeho podstata, a tak se osvětluje plné božství Syna, které ariáni popírali.

Biskup v Alexandrii

Po smrti Alexandra se stal Atanáš v roce 328 jeho nástupcem jako biskup Alexandrie a ihned projevil rozhodnost odmítnout jakýkoliv kompromis, pokud jde o ariánské teorie, které koncil v Niceji odsoudil. Jeho neústupnost, vytrvalá a někdy až příliš tvrdá, i když nezbytná, proti všem, kteří byli proti jeho biskupské volbě a především proti odpůrcům nicejského Symbolu, mu vysloužila nesmířitelné nepřátelství ariánů a jejich příznivců. I přes neodvolatelný výsledek koncilu, který jasně potvrdil, že Syn je stejně podstaty s Otcem, tyto bludné ideje se krok za krokem vracely a převládly – za této situace byl Arius dokonce rehabilitován – a podporoval je z důvodů politických sám císař Konstantin a pak jeho syn Konstantin II. Ten ostatně se ani tolik nestaral o teologickou prav-

du, jako spíše o jednotu císařství a o své politické problémy. Chtěl politizovat víru a učinit ji více přístupnou – podle svého zdání – všem poddaným v říši.

Oběť perzekuce

Ariánská krize, o které se myslelo, že byla v Niceji vyřešena, pokračovala tak po desetiletí s těžkými událostmi a bolestným rozdělením v Církvi. A dokonce pětkrát – během třiceti let mezi 336–366 – byl Atanáš přinucen opustit své město a trávit desetiletí v exilu a v utrpení pro víru. Ale během svých vynucených absencí v Alexandrii měl biskup možnost podporovat a chránit na Západě – nejdříve v Trevíru a pak v Římě – nicejskou víru a také ideály mnišství, jaké přijal v Egyptě velký poustevník Antonín, který si zvolil život, jenž byl Atanášovi vždy blízký. Svatý Antonín se svou duchovní silou byl důležitou osobností, která podporovala víru sv. Atanáše. Když se definitivně znovu usadil ve svém sídle, mohl se biskup Alexandrie věnovat náboženskému smíření a reorganizaci křesťanských obcí. Zemřel 2. května 373, v den, kdy slavíme jeho liturgickou památku.

Atanášovo dílo

Nejslavnější naučné dílo svatého biskupa alexandrijského je traktát „O vtělení Slova, božského Logu, které se stalo tělem jako my pro naši spásu“. V tomto díle Atanáš říká, a to s ujištěním, které se stalo právem slavným, že Boží Slovo „se stalo člověkem, abychom se my stali Bohem; učinilo se viditelným v těle, abychom měli představu Boha neviditelného, ono samo snášelo násilí od lidí, abychom my zdědili neporušitelnost“ (54,3). Zmrtvýchvstáním totiž Pán odstranil smrt, jako by to byla „sláma v ohni“ (8,4). Základní ideou celého Atanášova teologického díla byla právě ta, že Bůh je přístupný. Není to Bůh podružný, je to Bůh pravý

Pokračování na str. 12

Editorial

Spojené červencové svátky představují velký paradox a současně velkou výzvu, kterou musíme teprve docenit. Jeden i druhý nám připomínají poměrně rychlý zvrát z kvetoucího do kritického období, které především ve druhém případě má dlouhodobé neblahé následky, a přitom jako by je nikdo nechtěl vidět. Svátek svatých věrozvěstů byl odedávna dnem velké touhy po sjednocení východních a západních křesťanů. Ale při vstupu do největšího moravského chrámu máme stále nad hlavou gigantickou fresku o mučednické smrti velehradských mni-

chů za neblahých husitských válek. Připomíná nám to ještě mnohem tragičtější roztržení těla Církve.

V rámci fatimského výročí si připomínáme poselství Matky Boží o bludech, které z Ruska zaplaví svět. K tomu je třeba poznamenat, že tyto bludy ve skutečnosti nejsou ruského, ale anglo-německého původu a vyrostly z filosofie, která vyklíčila na půdě reformace, a ta má svůj ideový předstupeň v Čechách.

I když jednou s Boží pomocí dojde k tomu, že s křesťany, které z lůna jediné pravé

Pokračování na str. 13

Následování Pána

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Radujte se, že vaše jména
jsou zapsána v nebi.**

Dnes připravil Ježíš pro své učedníky obzvláště důležitou lekci. Neměl bys na ni scházet. Pán shromažďuje kolem sebe ty, kteří jsou ochotni vstoupit do jeho školy praktického apoštolátu. Vybral si jich několik desítek, ale prohlašuje, že je to málo. Jeho žeň potřebuje mnoho dělných rukou. Připoj se k jeho posluchačům. I kdyby tě neposlal s ostatními *do každého města a místa*, potřebuješ vědět, o jaké *dělníky* máš prosit a jak je máš přijímat ve svém domě. Pros Ducha Svatého, abys nepřeslechl jeho hlas a poznal, kde je tvoje místo.

Ježíš se netají tím, že jeho poslání je obtížné a náročné. Představa, že tě budou ve světě čekat s otevřenou náručí, je mylná. Prostředí, kam máš vstoupit, je svým dosavadním postojem nepřátelské. Pán tě výslovně upozorňuje, abys nespolehal na množství slov a snahu vmluvit se do lidské přízně. Tvým úkolem není uzavřít za cenu ústupků falešný mír mezi ovce a vlky, nýbrž předávat pravý *Kristův pokoj* těm, kteří jsou pro něj otevřeni.

Ale Ježíš žádá, abys i mezi *vlky* vstoupil jako *ovce*. Jak si má počínat ovce mezi šelmami? Není to riskantní? Zapomeň na to, kdo jsi a čím by ses sám vybavil a zabezpečil. Můžeš se toho odvážit tehdy, když půjdeš s vědomím, kdo tě posílá. Nepřemýšlej o tom, zda ti nehrozí nějaké nebezpečí. Nebudeš přece vystupovat svým jménem. Jdeš do míst, *kam chce přijít sám Ježíš*, a Ježíš se chystá právě k těm, kteří ho nejvíce potřebují. Tím, že poslechněš a *půjdeš*, stáváš se součástí velkého Božího plánu: *Hospodinova ruka se na tobě ukáže*. Ten, který chce na zem *přivalit blaho jako řeku*, postará se, aby nikde, kde on potřebuje tebe, ani tobě nechybělo to, co pro své poslání potřebuješ. Být Ježíšovým apoštolem není jako nějaké zaměstnání pro obživu. Máš mít před očima jedinou starost: Předávat *Kristův pokoj* a ohlašovat třeba do omrzení, že se *přiblížilo Boží království*.

Musíš počítat s tím, že potkáš i takové, *na kterých Kristův pokoj nemůže spočinout*. Jde o setkání dvou protichůdných světů, mezi kterými není možná shoda. Nejsi kompetentní vybírat si z Ježíšova poselství jen to, co se ti zdá jako pro všechny přijatelné. Jsi poslán mezi vlky, abys jim přinesl celé-

ho a nezkesleného Krista, a nikoli aby sis sám odnesl jejich ducha. Pán výslovně požaduje, že z tvého jednání musí být všem jasné, že se způsobem života tohoto světa nemáš nic společného, naopak, máš dbát, aby na tobě z jeho ducha pranic neulpělo. Celá tvá *chlouba je pouze v kříži našeho Pána*. *Svět pro tebe musí být ukřižován, stejně jako ty světu*. Těm, kteří tě odmítnou, protože jsi celý Kristův, musí být jednoznačně sděleno, že jsou na scestí a vystavují se velkému nebezpečí.

Pán tě také posílá do míst, kde srdce hladovějí a čekají na Boží dar. Kolik jich je? Tisíc, sto, dvacet, nebo jen jedno? To není tvoje starost. Nevymýšlej si, jak na ně vyzrát. Bude-li toho zapotřebí a dáš se Pánu celý k dispozici tak, abys mu nepřekážel svou ješitností a pýchou, může tě využít i k tomu, čemu se říká zázrak.

Největší zázraky se odehrávají v srdcích osvobozených z moci *démonů, kteří se musí podrobit* nikoliv tobě, ani tvému slovu, ale jedině *Ježíšovu jménu*. I ty vděčíš jemu za to, že jsi jeho. Čím sis zasloužil, že k tobě přišel kdysi jeho posel a našel tvoje dveře otevřené? Není taková milost dostatečným důvodem, aby ses pro jeho království beze zbytku rozdal? Skutečnost, že můžeš mít nyní i jednou na věčnosti místo po jeho boku, je důvodem k tak velké radosti, že nepotřebuješ, abys ji hledal někde jinde, dokonce ani v tom, že budeš počítat své úspěchy, jak se ti daří *přemáhat všechnu moc nepřitele*.

A proto se srdcem naplněným milostí jdi beze strachu mezi vlky a vyprávěj jim o té radosti, která tě potkala tak nezaslouženě: *Pojďte a pozorujte Boží skutky, chci vám vyprávět, co Pán prokázal mé duši. Neodmít mou prosbu a neodňal mi svoji lásku*⁽¹⁾. Ať z tvých úst přetéká, čeho je tvé srdce plno. Je tomu doopravdy tak a bude tomu tak, i kdyby se ti třeba všichni vysmáli. Již jenom to, že máš důvod a také odvalu, abys radostně chválil Pána, je jasným dokladem, že Boží království se přiblížilo. Kdo by se bál? Kdyby tě za to třeba ukamenovali, půjdeš na místo pro tebe připravené, kde je už nyní *zapsáno tvoje jméno*.

Pane, *jak úžasná jsou tvoje díla! Ať se ti koří celá země, ať ti zpívá, nechť oslavuje tvé svaté jméno!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 66; ⁽²⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,10-14c

Plesejte s Jeruzalémem, jásejte nad ním všichni, kdo ho milujete, radujte se s ním, radujte se všichni, kdo nad ním naříkáte, abyste sáli do sytosti z prsu, který utěšuje, abyste srkali s rozkoší ze zdroje jeho slávy. Neboť tak praví Hospodin: „Hle, přivalím na něj blaho jako řeku, jako rozvodněný potok slávu národů. Jeho kojence ponosou na zádech a na klíně je budou laskat. Jako matka utěšuje svého syna, tak já vás potěším, v Jeruzalémě naleznete útěchu. Uvidíte to a vaše srdce se zaraduje, jako tráva vypučí vaše kosti. Hospodinova ruka se ukáže na jeho služebnících.“

2. čtení - Gal 6,14-18

Bratři! Ať je daleko ode mne, abych se chlubil něčím jiným než křížem našeho Pána Ježíše Krista, kterým je pro mne ukřižován svět a já světu. Vždyť ani obrázka nic není, ani neobřezanost, ale nové stvoření. A na všechny, kdo se v jednání budou řídit touto zásadou, ať přijde pokoj a milosrdenství, totiž na (pravě) Boží Izraelity. A pro budoucnost ať mě už nikdo (s těmi věcmi) neobtěžuje! Vždyť já na svém těle nosím znamení, že náležím Ježíšovi. Milost našeho Pána Ježíše Krista ať je s vámi, bratři! Amen.

Evangelium - Lk 10,1 -12.17-20

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejдете do domu, napřed řekněte: ‚Pokoj tomuto domu!‘ Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijдете do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: ‚Přiblížilo se k vám Boží království!‘ Když přijдете do některého města a nepřijmou vás, vyjďte do jeho ulic a řekněte: ‚I ten prach, který se nám ve vašem městě přichytil na nohou, vám tu stršásáme. To si však pamatujte: Přiblížilo se Boží království!‘ Říkám vám: Sodomě bude v onen den lehčeji než takovému městu.“ Dvaasedmdesát (učedníků) se vrátilo a s radostí řekli: „Pane, dokonce i zli duchové se nám podrobují ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem satana padnout jako blesk z nebe. Dal jsem vám moc šlapat na hady, štíry a (přemáhat) všechnu nepřítelovu sílu a vůbec nic vám nebude moci uškodit. Ale radujte se ani ne tak z toho, že se vám podrobují duchové, spíše se radujte, že vaše jména jsou zapsána v nebi.“

Morava, země slovanská, přijala víru Kristovu, jak podle staré pověsti věříme a víme, za dávných dob, za časů prý Augustina, učitele velebného; Bolgoři však, čili Bulharové došli prý té milosti mnohem dříve. Když pak Bulhaři uvěřili, jistý Cyril, rodem Řek, jak v latinském, tak v řeckém písemnictví vyučený, vydal se ve jménu svaté Trojice a nerozdílné Jednoty kázat víru Pána našeho Ježíše Krista též dotčenému národu na Moravě přebývajícím. A přispěním milosti Boží získav je Kristu, také písmo čili znaky nové vytvořil a Starý i Nový zákon a leckteré jiné knihy z řecké neb latinské řeči na jazyk slovanský přeložil. Kromě toho stanovil, aby mše a ostatní kanonické hodinky ve chrámě obecným jazykem se zpívaly, jak se až dodnes namnoze děje v krajinách slovanských, zvláště v Bulharsku a mnoho duší se tím Pánem získává.

A když jednou jmenovaný Cyril za pobožností připutoval do Říma, byl od papeže neb ostatních mudrců a správců Církve kárán, protože se proti zákonům kanonickým opovážil zaváděti při slavnosti mešní zpěv jazykem slovanským. Odpovídal jim pokorně, a když jich nikterak nemohl upokojiti, chopiv se žaltáře, četl veřejně verš žalmistův, ve kterémž se praví: »Všeliký duch chval Hospodina.« A poukazuje na tento verš, dí: »Má-li Hospodina chváliti všeliký duch, proč mně, otcové vyvolení, bráníte zpívati mši slovancky a jiné věci ze znění jazyka latinského neb řeckého v jejich řeč převáděti? Kdybych byl nějak mohl prospěti národu tomu latinou neb řečtinou jako národům jiným, nikterak bych se toho nebyl odvažoval. Ale pozoruje, že lid ten bude tvrdé šíje a nadobro nevědomý a neznalý cest Božích, na tuto jedinou myšlenku, Bohem všemohoucím v srdce mi vnuknutou, jsem připadl, kterou též přemnoho jsem jich

Počátky křesťanství v našich zemích

Jedna z nejstarších písemných zpráv o působení svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje

V první kapitole Kristiánovy legendy *Život a umučení svatého Václava a báby jeho svaté Ludmily* líčí autor svůj pohled na počátky křesťanství v našich zemích. Tuto latinsky psanou legendu přeložil před 65 lety vyšehradský kanovník Dr. Antonín Stríž. Starobylý jazyk bude možná někomu působit obtíže, ale při troše trpělivosti se čtenář do něho vpraví a vychutná tak něco z ducha díla, které vzniklo před tisíci lety.

získal. Protož promiňte, otcové a páni, pravít i blažený Pavel Apoštol, učitel národů, v listě

Korintským: »Jazyky mluvití nebraňte.« Tu oni slyšice to, divíce se víře muže tak statečného, autoritou svou ustanovují a potvrzují, aby se řečí tou v oněch krajinách mše a ostatní hodinky kanonické zpívaly.

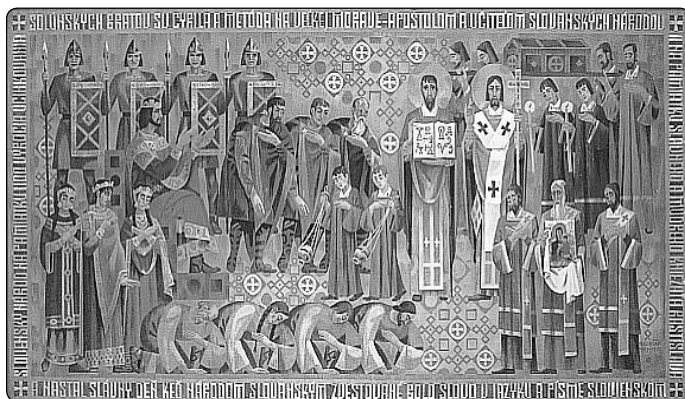
Sám pak blažený Cyril zůstal tam a přijav roucho mniš-

ské, dokonal život, zanechávaje oněm krajinám bratra svého, jménem Metoděje, muže horlivého a ozdobeného všelikou svatostí. Tento mnoho snopků do stodoly Krista Pána sklidiv, byl od samého knížete⁽¹⁾, který tehdy v končinách těch panoval a jako vznešený císař celé zemi vládl, ustanoven nejvyšším biskupem, maje pod sebou sedm téže svatosti biskupův. Ale poněvadž nepřítel pokolení lidského neustává od samého počátku světa, jakmile první člověk byl okusil trpkosti zapovězeného ovoce, až dosavad také rozsévati sítě sváru mezi pokorou a pýchou, mezi milováním a nenávistí a mezi ostatními vůněmi ctností a zápachem neřestí, a lituje, že lid jemu vždy v otroctví poddaný se mu vymaňuje a pravému Králi Kristu Pánu je získáván, proto všemi zbraněmi nešlechtností se oděv, nové tovaryše a zkušené k tak zrádnému válčení shledává a jedovatá semena různic mezi samé nej přednější náčelníky metá, pýchy a lakomství ohnivě střely strojí do té míry, že Svatopluk, synovec knížete čili krále zbožného, kterýž byl všechno křesťanství či náboženství dobro-

titivě v zemi uvedl a spravoval, na vlastního ujce svého úkladně se vrhl, z panství ho vypudil, zraku oloupil a jedem zbavit ho života se pokoušel. Ale on, ač zhoubného nápoje se napil, Boží milostí byl ochráněn, že nic zlého neutrpěl.

Potom Svatopluk panství v lidu si osobiv, pýchou a zpupností jsa podněcován, se svými stoupenci a spolubojovníky medotokým kázáním biskupa Metoděje jako by pohrdl, přeposvátné výstražky jeho ne zúplna přijal, ale údy své, svůj totiž národ a lid dílem Kristu, dílem ďáblu v službu dával. Proto od jmenovaného biskupa blahé paměti byla na zemi jeho se všemi obyvateli uvalena klatba a rozličnými pohromami na pozemcích a plodinách zkrušena až do dneška pyká. Byla totiž dána v plen a zajetí a v lup, posměch a úšklebky všemu tělu, chodícímu po ní, neboť není společenství světla s tmou ani dohody Krista s Beliálem. A co vidíme na nich, jako by mířilo i na nás, kteříž se stejnými kroky pokoušíme kráčet, neboť kdo vidí sousedův dům v plamenech, bedliv má býti o svůj.

Leč Slované Čechové pod samým Arkturem⁽²⁾ sídlící, oddáni byli modloslužbě a jako bezuzdný kůň bez zákona, bez knížete, bez vládce nebo hradu, jako nerozumná zvířata sem tam se potulující, toliko po kraji přebývali. Posléze ranami morovými jsouce sužováni, na jakousi věštkyňu se podle pověsti obrátili o nadějnou radu a prorockou předpověď. Dostavše ji, založili hrad a dali mu jméno Praha. Potom nalezše jakéhosi velmi bystrého a dů-

myslného muže, který jen vzděláváním polí se zabýval, jménem Přemysla, na vyřčení věštkyně knížetem čili správcem si ho ustanovili, davše mu za manželku onu věštkyni pannu.

A tak z pohromy a ran morových konečně byvše vytrženi, napříště po onom jmenovaném knížeti z jeho potomků vladaře čili vojvody v čelo stavěli, sloužíce modlám zlých duchů a nesvatým obřadům obětním hovic, až konečně panství říše té se dostalo z týchž knížat zrozenému, jménem Bořivoji.

Ten skvěje se nejkrásnější podobou a květem nejlepšího mládí, jednou za jistou věcí svou a lidu sobě svěřeného přišel ke králi Svatoplukovi na Moravu a byl od něho laskavě uvítán a na hostinu záro-

veň s ostatními pozván. Leč niterak mu nebylo dopřáno místa k sedění mezi křesťany, ale po způsobu pohanů před stolem na podlahu mu kázáno se posaditi. Toho příkoří se zželelo biskupu Metodějovi, i řekl prý mu: »A že ty takový a tak mocný muž nestydíš se odstrčen býti od stolic knížecích, požívaje sám též důstojnosti vojvodské, ale raději pro ohavnou modloslužbu přejesh si s pasáky na zemi ležeti!« Tu onen dí: »V jaké vydávám se nebezpečnosti takovou věcí, nebo co dobrého mi přinese obřad křesťanský?« »Odřekneš-li se,« praví biskup Metoděj, »model a zlých duchů v nich přebývajících, staneš se pánem pánů svých a potomstvo tvé denně bude se množit jako řeka převeliká, v níž se stékají vody rozličných potůčků.« »Takto-li tomu jest,« pravil Bořivoj, »nač váhati s pokřtěním?« »Netřeba váhati,« pravil biskup, »toliko hotov buď z celého srdce věřiti v Boha Otce všemohoucího a jeho jednorozeného Syna, Pána našeho Ježíše Krista, a v Ducha Utěšitele, osvětitel vřech věrných, nejen pro světské statky, ale též abys

získal spasení duši své a dobyl si slavné palmy věčnosti a zdědil nevýslovnou radost ve společenství svatých.« Tímto a takovým povzbuzováním duch mladého muže roznicen prahl touhou po milosti křtu, a aby se neproděvalo, s všelikou svou družinou na

Text psaný hlaholicí

zem k nohám biskupovým padli a ještě snažněji prosili. Nač se šířiti slovy? Druhého dne vojvodu a jeho třicet, kteří přišli s ním, u víře poučil, a když podle obyčeje slavný půst vykonali, svatosvatým zdrojem křestním je obrodil. A úplně u víře Kristově ho vzdělav a mnoha dary podaroval, propustil ho do vlasti a přidal mu kněze ctného života jménem Kai-cha. Navrátivše se domů, usadili onoho kněze na hradě, jemuž jméno Hradec⁽³⁾, založivše kostel ke cti blaženého Klimenta, papeže a mučedníka, mnoho škody satanovi dělající a lid Kristu Pánu získávající.

(1) Jde o knížete Rastislava.

(2) Hvězda v souhvězdí Bootes.

(3) Jedná se zřejmě o Levý Hradec.

Poznámka: Nebyklé slovesné tvary jako vdělav, podaroval, davše, naležše, jsou tzv. přechodníky minulé, které znamenají totéž jako poté, co vzdělav, podaroval, když dali, když nalezli.

Podle nakladatelství
Vyšehrad, Praha 1941

Pramen a vrchol všeho křesťanského života

Druhý vatikánský koncil řekl o Eucharistii velmi podstatně výpovědi. Jedna z nejjednodušších, ale nejkrásnějších vět je tato: *Eucharistie je pramen a vrchol celého křesťanského života* (LG 1).

Biskupský synod v říjnu 2005 měl za téma právě tuto větu. Jako výsledek biskupské porady uveřejnil před krátkou dobou Benedikt XVI. postsynodální list *Sacramentum caritatis* - list s mnoha praktickými výzvami pro každodenní život.

Musíme si položit otázku, zda tato věta platí i pro náš život. Je Eucharistie skutečně **pramen**, ze kterého žijí? Čerpám sílu pro každodenní život z Nejsvětější Svátosti oltářní, konkrétně nedělní, nebo dokonce každodenní účasti na mši svaté, na svatém přijímání a na eucharistické adoraci? A je toto svaté přijímání skutečně **vrcholem** mého křesťanského života, nebo je to jen zbožný obyčej?

Z církevních dějin víme, že Nejsvětější Svátost byla pro mnoho světců skutečně pramenem, ze kterého čerpali sílu a radost i uprostřed křížů a utrpení.

Příklady: Nejdříve bych chtěl jmenovat Edel M. Quinnovou. Byla vyslankyní Legio Mariae v Africe. Za nevýslovných obětí a trampot uvedla v celé Africe ve známost Legio Mariae a založila mnoho skupin. Ani těžká nemoc ji nemohla odradit od ustavičné horlivé práce pro Boží království. Svaté přijímání bylo pro ni pramenem, ze kterého čerpala svou sílu. Někdy od ní apoštolát vyžadoval, aby cestovala celou noc, a tehdy byl požadavek půstu před svatým přijímáním velice přísný. Tak se někdy stalo, že nejedla nic celých 18 hodin, aby ihned po příjezdu do nejbližší misijní stanice mohla přistoupit k svatému přijímání.

Jeden muž z Mauritia vypráví: *Někteří lidé by chtěli něco vědět o tajné hnací cíle jejího duchovního života. Jednou jsem se jí na to zeptal a ona mi prostě odpověděla... Řekla, že ze svatého přijímání čerpá sílu k splnění nejtěžších úkolů. Zřeknutí se každodenního Pokrmu v dobách nemoci nebo když cestovala oblastmi, kde se nemohla účastnit mše svaté, bylo pro ni tou nejtěžší obětí* (Servitium pietatis, 128).

Ve svých dopisech psala za své jméno dvě písmena - H. B. To mělo znamenat: „Handmaid of the Blessed Sacrament - Služebnice Nejsvětější Svátosti.“ Jedna malá příhoda ukazuje, jak důležité bylo pro ni svaté přijímání v jejím životě. Edel navštívila svou přítelkyni Kathleen Mc Carthy a oznámila jí, že se přece jen rozhodla neodcestovat do Afriky. Důvod: *Řekli mi, že zde mohu přijímat svaté přijímání jen jednou týdně. S tím bych nemohla žít. Teprve když ji ujistili, že každodenní přijímání bude pro ni možné, šla do Afriky s radostným srdcem.*

Jiný aktuální příklad nám dal vietnamský kardinál François Xavier Nguyen Van Tuan, jehož proces blahorečení byl nedávno zahájen. Byl prezidentem papežské rady pro spravedlnost a mír. Předtím byl arcibiskupem v Saigonu a 13 let byl pro svou víru v komunistickém vězení, z toho devět let ve strašné izolaci Vietkongu. V roce 1988 byl propuštěn a v roce 2000 byl kazatelem exercií pro vatikánskou kurii, kde vydal svědectví o této těžké době.

Když byl kardinál Van Thuan uvržen v roce 1975 do vězení, stála v jeho nitru stále v popředí tato otázka: *Budu ještě mít možnost slavit mši svatou?* V okamžiku, kdy mu začalo chybět všechno, stála Eucharistie v popředí jeho myšlenek. Vzpomínal na

mnoho mučedníků, kteří všechnu sílu čerpali z Eucharistie. Mučedníci z Abitany prohlásili: *Sine Dominico non possumus*. – Bez Hostiny Páně nemůžeme být.

Eusebius z Caesareje vzpomíná na to, že křesťané nikdy ani uprostřed pronásledování nepřestávali slavit mši svatou: *Každé místo, kde někdo trpěl, bylo pro nás místem celebrování. ... nezáleželo, zda to bylo v polním táboře, na poušti, na lodi nebo ve vězení...* (PG 20, 687). Proto nejnaléhavější otázkou vietnamského biskupa bylo, zda bude moci ještě slavit mši svatou, pramen svého života a sílu k přežití.

V den zatčení mu bylo povoleno napsat své rodině dopis, aby si vyžádal ty nejnnutnější věci: oděv, mýdlo atd. Napsal: *Prosím, pošlete mi trochu vína jako lék na moje žaludeční bolesti*. Věřící ihned pochopili. Poslali mu skleničku mešního vína s nápisem „Lék proti žaludečním bolestem“ a hostie, které byly vloženy do sáčku papírových kapesníků. Se třemi kapkami vína a jednou kapkou vody v dlani slavil denně mši svatou. To byl jeho oltář, to byla jeho biskupská katedrála. A to byl nejen lék pro tělo, nýbrž především pro duši. *Lék nesmrtelnosti, prostředek, abychom nezemřeli, ale měli vždy v Kristu život*, jak řekl sv. Ignác Antiochijský (Ad Ehf XX, 2). Umíme si představit, že tyto mše svaté byly

skutečně pramenem a vrcholem v životě tohoto uvězněného biskupa. A tak se sytil po celá léta „Chlebem života“ a „Kalichem spásy“. Uprostřed všeho soužení a zkoušek byl svátostný Pán svou reálnou přítomností zdrojem síly pro něho a pro mnoho dalších křesťanů.

V táboře na převýchovu, kde byly místnosti pro 50 osob, denně kolem 21.30, když zhasli světlo, slavil tajně mši svatou. Sváté přijímání podával pod síť proti moskytům. V příští den o přestávkách mezi školením mohli přijímat také další křesťané. V noci se často střídali zajatci k adoraci svátostného Ježíše, který se skrze svou přítomnost nepředstavitelným způsobem stával pro křesťany pramenem a vrcholem jejich života. Ježíš byl pro ně, jak řekla sv. Terezie z Avily, *Druh na cestě v Nejsvětější Svátosti*. (Libro della Vida, 22,6)

Je to pro nás trochu zahanbující, když se dovídáme, jaké oběti přinášeli křesťané na celém světě, jen aby se mohli účastnit mše svaté, jen aby mohli přistoupit k svatému přijímání. Tak stojí před námi otázka, co můžeme konkrétně udělat, aby svátostný Ježíš byl pro nás stále více i v našem životě pramenem, ze kterého bychom mohli žít, a stával se stále více vrcholem našeho života.

Z-sks- 19/2007 přeložil -ls-

Husova nauka

Výsledky činnosti Mistra Jana Husa

Články, pro které byl Hus v Kostnici odsouzen, neposkytují jasný obraz jeho nauky. Podle tehdejšího a také pozdějšího obyčeje byly vybrány z jeho spisů a z žalob, které byly proti němu vzneseny, mnohé z nich se navzájem neliší, některé jsou pohoršlivé nebo pobuřující, nikoliv však kacířské a neobsahují soustavu Husova učení.

Díváme-li se na Husovo učení z pohledu systematické teologie, zjistíme, že zcela pravověrné je jeho učení o Bohu, o Kristu, o jeho vtělení a také o Matce Boží. V nauce o Eucharistii byl nakloněn Viklefovu remanentnímu bludu⁽¹⁾. O svátosti pokání učil nesprávně, že kněz odpuštění hříchů pouze *ohlašuje*. Stejně jako Viklef tvrdil, že *dobré skutky* vykonané ve stavu těžkého hříchu, jsou *hříšné*.

Zfalšovaný Augustin

Zcela bludná je však Husova nauka *o církvi a její správě*. Husův blud spočívá v tom, že *církev svatou* prohlašuje výlučně za souhrn *předurčených* a že na tomto základě chce budovat i církevní zřízení. Tím je zcela popřena viditelná bojující církev a její autorita.

Hus se přitom dovolává sv. Augustina a opírá se o citáty z jeho spisů. Ale toto není Augustinova nauka. Augustin vždy pokládal reálnou bojující církev za společ-

enství předurčených i předzvěděných⁽²⁾, dobrých i zlých, které spojuje víra, naděje, láska a svátosti a které řídí církevní autorita. Husova nauka je ovoce Viklefova *pseudoaugustinismu*, který Viklef převzal od Bradvardina a neprávem se přitom opíral o autoritu velkého církevního učitele sv. Augustina.

Katastrofální důsledky popření církevní autority

Po stránce *teoretické* neměla Husova nauka o církvi velký vliv. V prvních letech po Husově smrti se o ni přou Pavel Pražský a Šimon Tišnovský, ale později už o ní neuslyšíme. Ovšem *prakticky* měla velký význam a vliv. Popření božského původu Petrova primátu a odmítnutí učitelské autority a učitelského úřadu církve je hlavním ideovým podkladem husitství. Jediným zdrojem víry má *zůstat Písmo* svaté jako *Boží slovo, zákon Boží* má spravovat soukromý i veřejný život. Církevní autoritu jako formální zdroj víry má u pražského husitství nahradit *univerzita* a u tábořského husitství autorita *rozumu*. A zde je tedy hlavní kořen náboženského rozkladu. Lidská autorita univerzity je příliš slabá na to, aby udržela jednotu i v samotné pražské straně, a proti táboritům je zcela bezmocná. Jelikož se sama postavila proti legitimní autoritě, nemůže žádat poslušnost od táboritů. Tak byla dokořán otevřena brána *sektářství*, kde každý pokládá svůj výklad Písma za neomylný, potírá každé jiné mínění a svůj subjektivní názor vnucuje druhým jako Boží zákon. Jakmile se tento fanatismus zmocní lidových mas, nikdo je nezastaví před ničením kulturních statků národa a neušetří ani životy svých bratří.

Jestli je někdo hrdý na vojenské úspěchy Žižky a Proko-

FALEŠNÍ PROROCI

Na církevním setkání protestantů v Kolíně nad Rýnem hovořil kardinál Meisner o falešných prorocích: „I dnes se potkáme na každém rohu se samozvanými proroky, kteří své vlastní sny a přání staví na místo Božího slova.“

Příkladem je sexuální průmysl, který kšeftuje s lidskou sexualitou na úkor lidské důstojnosti. Proroci v oblasti přírodních věd, výzkumu a průmyslu chtějí dělat mudrce, že člověku je všechno dovoleno. Manipuluje se bezmezně s přírodou, a dokonce i s nenarozenými dětmi, ze kterých se mají vyrábět „náhradní díly“. Zatímco sám Bůh respektuje zákony, které jednou stanovil pro své stvoření, odkud se bere lidská drzost, která jimi pohrdá? Neměli bychom se stydět, když nám výzkumy staví před oči, že dnešní mládež si váží věrnosti, spolehlivosti a odpovědnosti, zatímco jejich rodiče jim odírají příslušné svědectví života? Usmrcení nenarozeného dítěte nepředstavuje žádné „rodinné plánování“, jak říkají tito proroci. Jedním z nejfalešnějších proctví z arzenálu antikrista je eutanazie.

pa pod praporem kalicha, musí mu krváčet srdce, když čte o ustavičných náboženských hádkách, bratrovražedných bojích, když vidí, jak se hrouť kláštery a chrámy a knihovny se obracejí v hromadu popela.

Výsledky reformních snah

Reformátorské Husovy snahy jsou v pražských artikulech formulovány spíše podle pojetí Jakoubka ze Stříbra než podle Husa. Jakoubkův kardinální programový bod – *kalich, svoboda Božího slova, chudoba kléru a trestání kněžských hříchů světskou mocí* – jsou sice ohlasem Husovy činnosti, ale chudoba duchovenstva je požadavek Jakoubkův. Problém je v tom, že tento program žádnou nápravu nepřinesl. Kalich se neosvědčil jako zázračný prostředek pro lidovou reformu, jak se Jakoubek domníval. Svoboda Božího slova byla míněna jednostranně a způsob, jakým bojovali pražští husité proti táboritům, českým bratřím a chiliastům, je samy usvědčuje ze lži. Husitský klérus stál mravně i intelektuálně mnohem níže než klérus katolický.

Trvalým výsledkem Husovy činnosti byl *odpor proti Římu*, který se křížovými výpravami a zrušením kompaktát ještě více vyhrotil a přivedl husitství do lůna protestantismu.

Tajemství Husových úspěchů

Že hnutí, které Hus vyvolal, tak hluboce zasáhlo do života celého národa, je ovšem výslednicí mnoha složek. Svědomí burcovala již dřívější *reformní kázání* Husových předchůdců a ti mu připravovali půdu zvláště v Betlémské kapli. Druhou složkou byly církevní zlořády, které zasáhly české země pozdě, ale tím intenzivněji, takže zde byly pociťovány trpčeji než jinde. *Západní církevní rozkol* značně snížil úctu k papežství a uvolnil pouta církevní poslušnosti. *Univerzita* podněcovala ducha kritiky a novotářství ve věroučných věcech.

To je prostředí, do kterého zasáhl Hus. Není pochybnosti, že velmi působila jeho *osobnost*. Jeho mravní bezúhonnost a horlivost, bystrá výmluvnost a smělost získávaly jak studenty na univerzitě, tak posluchače v Betlémské kapli. Reformní snahy, veřejné kárání kněžských chyb a kritika představených působily na mládež i na lid. Jednou získaná *popularita* se šířila do stále širších vrstev, zvláště když se Hus nepodrobil ani arcibiskupovi, ani Římu a když rostlo přesvědčení, že Hus je stíhán *jen pro své reformní snahy*. To byla půda pro přijímání viklefovských bludů a ovlivnila to skutečnost, že odpůrci těchto bludů byli němečtí univerzitní mistři a naopak obránce byl pokládán za *obhájce národní cti*. Tak dostávalo hnutí národnostní posvěcení a pomáhalo upevňovat

Husovu autoritu. Husa podporovali Jeroným Pražský, Jakoubek a drážďanští mistři, kteří někdy zacházeli dále než Hus.

Není proto divu, že hnutí zachvátilo nejširší pražské vrstvy. To všechno by však málo prospělo, kdyby se Husovi nepodařilo získat podporu *světské moci*. Za své vítězství nad arcibiskupem a za přízeň české šlechty může Hus poděkovat králi Václavovi. Jen jeho ochrana způsobila, že husovský odboj se mohl udržet a upevňovat plných šest let. Strach před hněvem královského dvora uzavřel ústa mnoha Husovým protivníkům a mnohé přivedl dokonce do jeho tábora. Králi Václavovi byla reformační činnost vítaná, protože chtěl pokořit nenáviděnou kněžskou moc a požadavek kněžské chudoby vyvolával u šlechty vyhlídka na církevní majetek.

ŽALOBA

Proti režisérovi a producentovi filmu „Svatokrádež“, natočeného podle románu Dana Browna, podal prokurátor v Civitavecchia žalobu za obscénnost a hanobení náboženství. Podnět podalo několik duchovních osob z Itálie. Za zvláště urážlivé pokládá žaloba scény, ve kterých je Ježíš představován jako otec dítěte.

Na venkov se začaly Husovy myšlenky šířit již v roce 1408, jak píše Jan z Rakovníka v dopise Husovi. Studenti a bakaláři je hlásali při kdekjaké příležitosti a vyvolávali nálady pro Husa a proti arcibiskupovi Zbyňkovi a proti Římu. Ale i Hus sám a jeho druhové se snažili o horlivou agitaci. Podobně jako Viklef shromáždil Hus kolem sebe kleriky, kteří jako potulní kazatelé šířili reformaci mezi lidem. Hus si je sám vychovával ve svém duchu. Jsou to také oni opisovatelé Viklefových spisů a *sacerdotes dei pauperes et humiles*, které Jakoubek povzbuzuje ve své obraně Viklefova Dekalogu, aby kázali všude proti falešným prorokům a poučovali věřící. Hus píše Wychovi, že kdekoliv se objeví takový *hlasatel svatých pravdy (sanctae veritatis praedicator)*, všude se sbíhají lidé v zástupech a bouří se proti nehodnému kléru. Tito kazatelé působili bez církevního pověření, jak to Páleč Husovi právem vytýká. Když pak byl Hus vyhnán z Prahy a začal kázat na venkově i mimo chrámy, tento zjev a toto učení pro lid nebyly už nijak neobvyklé. Hus jen dokonával dílo, které vykonali jím vyslaní kněží.

A tak vyvolal Hus náboženské hnutí nejen silou bludných Viklefových myšlenek, ale také obratnou politikou, pevnou organizací a horlivou agitací. Toto hnutí mělo obrodit církev, ve skutečnosti však odtrhlo velkou část národa od církve a zapletlo český národ na dlouhou dobu do sporů a krutých náboženských bojů, které zasadily těžké rány jeho dalšímu vývoji a kulturnímu životu.

⁽¹⁾ Tento blud popírá přepodstatnění – změnu podstaty chleba a vína na podstatu Těla a Krve Páně.

⁽²⁾ Předzvěděný: ten, o němž Bůh předem ví, jaký bude jeho osud při posledním soudu.

Podle Jan Sedlák:
Mistr Jan Hus, s. 374–378

Zaměstnávala Vás však nejen víra, ale také kariéra herečky. Jak přijala Vaše rodina Vaše rozhodnutí stát se herečkou?

Od malička jsem chtěla být herečkou nebo popstar, chtěla jsem někam na jeviště. Psala jsem si svoje role a scény. Otec mi říkal, že to mám po své babičce a prababičce. To už jsem měla v krvi. Pro Svědka Jehovy to však nebylo žádné téma. Ale později to mému otci připadalo docela dobré. Z povinnosti mi sice radil, abych si našla nějaké „normální“ povolání, ale vnitřně byl hrdý na to, k čemu mám odvalu. Jako tanečnice jsem se stala královnou diskotance. Otec byl velice pyšný, když jsem se stala Disco-Queen v Dolním Sasku.

Proto jste se nic nevyučila, ale vsadila zcela na kariéru herečky?

Ano, to se stalo během těhotenství. Bez svého dítěte bych se asi na tu cestu nedala. Tehdy jsem si řekla: Všichni se ke mně otočili zády, všechno jsem ztratila a už nic nemám. Dobře. Když jsem ztracená, nemám už co ztratit. Teď si to troufnu!

Měla jste také pocit, že to není jen sklon, ale že to má i něco společného s Bohem, že Vás k tomu zvláště povolal?

Ano, myslela jsem, že mohu pro Boha udělat něco velkého nejlépe tím, když budu známá a slavná. Měla jsem misijní nutkání. Chtěla jsem lidem hlásat, jak dobrý a velký je Bůh, a vydávat o něm svědectví. A myslela jsem si, že to je nyní cesta, jak ho mohu oslavit.

Jaké byly vaše první kroky jako herečky?

Po narození dcery jsem začala studovat herectví. Poslala jsem do studia Bavaria Film své fotky a svůj životopis. Bylo to těžké se někam dostat, protože jsem se nemohla opřít o nějakou agenturu a neměla jsem ještě žádné filmy. Ale dostala jsem brzy zprávu, že si mě vyhlédl jeden režisér

Moje dítě mi dodalo síly (dokončení)

Rozhovor s televizní hvězdou Katjou Giammonou

31letá herečka z Berlína Katja Giammona vypráví o své cestě od Svědků Jehovových do katolické církve. Rozhovor vede Michael Ragg.

a chtěl by mi dát roli v RTL produkci ve hraném filmu.

V Německu se vedou velké diskuse; buď to dítě, nebo kariéra. Když jste byla těhotná, jistě Vám také říkali, že pokud chcete mít dítě, můžete na kariéru zapomenout. Zabývala jste se takovými myšlenkami?

Ne, to jsem si nepřipouštěla. Chtěli mi to namluvit. Já jsem věřila, že to zvládnou, když to bude Bůh chtít. S Bohem můžeme všechno, o tom nemám žádné pochybnosti. Věděla jsem, že to zvládnou. A právě s dítětem jsem se cítila silnější.

Jak jste dokázala spojit jako osamocená matka povolání a starost o dceru v jedno?

Když točím film, je moje dcera ve škole nebo se o ni někdo stará. Není tomu tak, že příliš mnoho chybím. Když se točí televizní film, jsem pryč maximálně měsíc. A pak může někdo zaskočit, prarodiče anebo otec. Když jsem během školních prázdnin točila v Řecku a v Turecku, přiletěla za mnou do Athén. Teď, když hraji v seriálu „Náš Charly“, který se točí v Berlíně, je to jednodušší.

Měla jste již dříve dobré role, např. ve filmu „Tatorst“ nebo „Berlin, Berlin“. Jak se odráží herecká kariéra ve Vašem životním stylu?

Na této cestě jsem si trochu vyhodila z kopytka a také jsem zapoměla na Boha. Mnoho

jsem prožila, měla jsem zábavu, přirozeně, byl také festival Cannes, létala jsem na nákupy do Itálie, nechala jsem se okouzlit slávou, jídlem, dolce vita. Byla jsem v tom doma. Ztratila jsem v té zábavě spojení s Bohem.

Ale opět jste našla víru a přiblížila se ke katolické církvi. Co se pak ve Vašem životě změnilo?

Na pouti v Medjugorje jsem zpozorovala, že při vši slávě jsem jakýmsi způsobem sama. Ani já

sama jsem druhým nebyla tou nejlepší přítelkyní. Moje vztahy byly velice povrchní. Můj život ovládl konzum a oslavy. Po pouti jsem zjistila, že k životu je třeba něco více, pocítila jsem touhu po hloubce, po lidech, kteří jsou také hluboce věřící. Ve svém prostředí jsem byla vlastně jediná, kdo mluvil o Bohu. A tak jsem se obrátila ke katolické církvi, ke křesťanům, kteří jsou planoucími křesťany, kteří víru skutečně vyznávají. To mě naplnilo a bylo to krásné, a mohu nyní mluvit otevřeně o těchto zážitcích.

Zpozorovalo Vaše okolí tuto „novou Katju“?

Ano, a především to zpozorovala moje dcera. Jednou řekla jedné kamarádce: „Když chcete mít také milou maminku, tak s ní běžte do kostela.“ Stala jsem se klidnější, laskavější, pozornější, nebyla jsem tak hektická a našla jsem si více času pro svou dceru. Po tomto obratu jsem si vzala nejdříve několik měsíců volna pro klid, kontemplaci a modlitbu. Pak jsem se rozešla s mnoha lidmi, kteří prostě byli jen pro zábavu. Vykročila jsem svou vlastní cestou s určitým vědomým odstupem od dosavadního prostředí. Poznala jsem nové lidi i nové kolegy v práci, a tak mě Duch Svätý učinil „novým člověkem“. Moje priority se posunuly. Nejde mi už o to, mít to nejnovější z nejnovějšího nebo nejkrásnější z nejkrásnějšího. Samozřejmě, že jsem si neodvykla nosit pěkné šaty a pěkné boty. Ale moje existence už na nich nezávisí. Mnoho toho vnějšího zmizelo.

Někteří teď říknou: Katja měla barvitý život, všechno, o čem může člověk snít. A najednou se

TISÍCE KOSTELŮ OHROŽENO

Tisícům venkovských kostelů ve Francii hrozí, že budou zbořeny. Týká se to bezprostředně 2800 staveb z celkové počtu 15000. Místní obce nemají prostředky na jejich údržbu. Jde nezdídko o vzácné historické objekty. Tyto stavby připadly v roce 1905 do vlastnictví obcí v rámci odluky církve od státu. Tento zákon má být nyní změněn tak, aby umožnil stavbu mešit se státní podporou.

Při jednom průzkumu vyslovilo 85 % dotázaných pobouření nad tímto stavem.

Je to ovšem projev ztráty křesťanství v zemi. V likvidaci kostelů nachází tento odklon od křesťanství svůj markantní výraz. Biskupové mluví o tom, že je třeba tyto budovy odsvětit a dát je tak k dispozici pro likvidaci.

Rozhovor v matčině lůně

*stala katoličkou. Nezmizela všech-
na barva z jejího života?*

Ne, můj život je stále barvitý. I když jdu do kostela a poznávám věřící lidi, jsou to lidé jako ostatní. I v Církvi jsou silní lidé a slabí lidé. Jen protože je člověk křesťanem, může říct, už nesednu do letadla, zříkám se této sklenice vína, protože je to příliš velký požitek. Krásné věci života zůstávají, skrze víru je však mohu užívat hlouběji a radostněji, s větší vděčností.

Jako věřící katolička chodíte do kostela na mši svatou. Co Vám to dává?

Před svým křtem jsem nevěděla, co je to svátost. Slovo „katechismus“ jsem ani neuměla vyslovit. Kdy jsem se vrátila z pouti, pocítila jsem při bohoslužbě bolest, když někteří muži a ženy přistupovali ke svatému přijímání. Bylo mi zcela jasné, že oni to nesmí, ale neuměla jsem si vysvětlit proč. Na jednom kongresu Legionářů Kristových jsem o tom vyprávěla jednomu knězi. On mě uklidnil a řekl, že to ve mně působí Duch Svátý, že tito lidé nesmí přijímat svaté přijímání, protože nejsou křesťané, nýbrž příslušníci jiných náboženství. Kněz se mně zeptal, zda znám katechismus, a doporučil mi, abych si ho koupila. To byl můj první krok ke svátostem.

Čtete skutečně tuto knihu, která obsahuje dvoutisícileté poklady Církve?

Katechismus se musí číst. Stala jsem se už detektivkou – s lupou. Čtu papežské encykliky. Tady jde o Ježíše! Jak má člověk poznat, co je katolické, při tolika bludných naukách v naší době? V naučných listech nejde jen o Církev. Církve je přece tělo Kristovo. V katechismu jsem našla opět víru. Odhalila jsem tak, že katolická církev je můj domov, můj přístav.

Neodradily Vás negativní zkušenosti s Církví z doby, kdy jste byla Svědkyně Jehovy?

Dvojčata si povídají v matčině lůně:

„Je tu moc těsně, vůbec se nemůžu hýbat. Jsi moc velký.“

„Vůbec ne. Ty jsi moc povyrostl. Já jsem docela malý.“

„Přestaň si ze mne dělat žerty. To nikam nevede. Máš aspoň tušení, kam to všechno povede?“

„Ne, to nevím!“

„Tak ty nevěříš, že je život po narození?“

„Život po narození? A ty tomu věříš?“

„Jistě. To je přece cíl našeho života tady. Musíme růst, abychom byli dosti silní pro život po narození.“

„Ty ses zbláznil. To je úplně absurdní, život po narození. Jaký život by to mohl být?“

„To nevím přesně. Každopádně jasnější než tady ten. A snad budeme moci i chodit a jíst ústy jako druzí.“

„Tomu nevěřím. Chodit, to určitě nejde. A jíst ústy? To jsou výmysly. Máme pupeční

Ne. Od té doby, kdekoliv natáčím, pokouším se každý den jít na mši svatou. Bylo to na Kubě ve filmu „Láska na Kubě“. Jakmile jsem měla volno a nebylo mě vidět, všichni věděli: Katja je

v kostele. Pokládali to za sympatické. Jednou se mě zeptali, co v tom kostele hledám a co tam dostávám. Řekla jsem: „Jeho Tělo a jeho Krev, svaté přijímání.“ Jeden z nich poznamenal: „Ty jsi první, která to říká. Víš, kdyby všichni katolíci věděli, ja-

šňuru, která nás žije. A kromě toho je krátká, než abychom mohli jít na procházku.“

„Ale je to možné. Jistě, jsou tu rozdíly.“

„Jenže odtamtud se ještě nikdo nevrátil. Nikdy! Chápeš. Proto život narozením končí. Ostatně takový život se mi jeví jako bolestný a temný.“

„I když nevím přesně, jak to bude s porodem, na každý pád uvidíme svou matku.“

„Naši matku? A ty tomu věříš? A kde je vůbec ta naše matka?“

„No přece zde, všude kolem dokola. Bez ní bychom nemohli žít!“

„Nikdy jsem žádnou matku neviděl, tak také žádná není.“

„Ale přece. Někdy, když je docela ticho, slyším něco jako nedosažitelný hlas, a přece je nám docela blízko. Věřím, že ji jednoho dne uvidíme. Jak po tom toužím, abych ji mohl poznat!“

Podle MDN II. 6.

ké tajemství se na oltáři odehrává...“ Zeptala jsem se ho: „Odkud to víš?“ „Byl jsem satanista,“ zněla jeho odpověď. Potom řekl: „Musíš dávat velmi dobrý pozor na tuto svátost...“

Je pravidelná návštěva kostela důležitá?

Jistě, každý den musíme vstávat a potom zase jít spát. A ke vstávání patří mše svatá. Integrovala jsem mši do svého životního rytmu. Je to pro mě stejně důležité jako dýchání nebo jídlo.

A jak je to se zpovědí? To je pro mnohé obzvláště těžké. Zpovědnice se v posledních letech vyprázdnily, teď to snad znovu trochu začíná...

Otázka je, proč je to komu těžké. To můžeme vidět i jako něco pozitivního. Když je to pro někoho těžké, znamená to, že se zabývá svým svědomím a pak se snaží objevit se pokorně před Bohem. Anebo mu to

připadá těžké, protože je laxní. To je velký rozdíl.

Zjistili tvoji kolegové na všech místech natáčení, že jsi katolička?

Ne přímo. Když pracuji, tak pracuji a nemodlím se ostentativně růženec. Mluvíme s kolegy o všem možném, např. o Itálii. Ale vyskytnou se přirozeně příležitosti. V Řecku jsem se snažila najít katolický kostel a vyprovodili mě z jednoho řecko-pravoslavného kostela s kouskem chleba. Toho si všimli kolegové, kteří šli do obchodu a já jsem hledala klášter. Pak na to přišla řeč. Moji kolegové to pokládali za docela hezké. Říkali, kdyby byli všichni jako já, také bychom šli do kostela. „Katjo, ty to žiješ!“

Stala jste se známou tváří především vystoupením v ZDF v seriálu „Náš Charly“. Vidíte v tom tak trochu vzorovou roli právě jako katolička?

Zajisté. Pokouším se zůstat ve spojení s Bohem, především skrze svátosti. Pak moje díla hovoří za mne, aniž bych o to musela zvláště usilovat. Člověk je automaticky vzor, když má štěstí.

Zveřejnila jste svůj životopis, knihu rozhovorů pod titulem: „... ale kdybych neměl lásku“. Podle vašeho přání jde část výtěžku na nadaci „Mano amiga“ (Pomocná ruka) a druhá část na světově známé pomocné dílo KIRCHE IN NOT. Čeho si ceníte na těchto organizacích?

Obě mi leží na srdci. „Mano amiga“ pomáhá dětem v Latinské Americe, aby se jim dostalo školního vzdělání a měly nějakou perspektivu do budoucnosti. Skrze KIRCHE IN NOT jsem se dověděla, v jak obtížné situaci se nachází mnoho křesťanů. Je důležité jim pomáhat a také to, abychom se dověděli o této nouzi. Musíme se zde více angažovat a vědět, co se děje. Vyprávěla jsem to mnoha katolíkům, kteří o tom nic nevěděli.

Podle Kath-net

V otázce evoluce jde o něco ústředního, jde o náš původ. Proto jsou debaty v této oblasti vedeny tak emocionálně. Je pochopitelné, že když vědci tvrdí, že člověk je dílo náhody, nic víc, vyvolává to u křesťanů obavy.

Položme si však otázku: Je věda opravdu proti náboženství, proti Bohu? Nadace Giordana Bruna v Německu měla jako vyslovený cíl potlačit v zemi vliv náboženství. Její generální sekretář Salomon Schmidt řekl: „Žádné existující náboženství nelze uvést v soulad s výsledky vědeckého pokroku. Nikdy dříve nevystupovala nesmiřitelnost mezi vírou a vědeckým myšlením tak zřetelně jako v dnešních dnech.“

Kritický je také nárok na pravdu, se kterým vystupuje evolucionismus. Cituji velkého paleontologa Stephena Goulda, který před nedávnem napsal: „Evoluce je pravda. A pravda nás musí osvobodit.“ Když jsem to četl, pomyslel jsem si: „To už znám!“ Ježíš řekl, že je tím, kdo nás osvobozuje. Gould věděl přesně, co říká, přišel z křesťanského prostředí. A dává tím najevo jasnou opozici proti křesťanské víře.

Jenže nárok na pravdu je něco, co přírodní vědy neznají. Jako vědci známe předběžně správnosti. Ty jsou platné jen tak dlouho, dokud je další experimenty nevyvrátí. Pravdu v uvedeném absolutním smyslu dává jen Zjevení. Tento takto formulovaný nárok na pravdu ukazuje, že evoluce je něco více než jen přírodovědná teorie.

Tím se dostávám k pojmu evolucionismu. Musíme rozlišovat mezi vědeckou teorií, která se pokouší svými prostředky zkoumat původ světa a života, a evolucionismem, který je jednoznačně zaměřen proti Bohu. Ten objevujeme v mnoha heslech: „Bůh nehraje žádnou roli.“ „Radikálně vymýtiti Stvořitele.“ (Der Spiegel) ... Kdo sleduje tisk poslední rok a půl, může

Jak vzniká život, nevíme Co může říct dnešní věda o evoluci

konstatovat celou záplavu takových hesel.

Evoluci však nelze ztotožňovat s fundamentalistickým evolucionismem. Musíme však rozlišovat také různé roviny argumentace. Ty stojí na jedné straně v rovině světového názoru. Pak je možno vytvářet kritické námitky proti evolucionistickým teoriím přímo z biologie. To je právě můj obor. Jsem biolog.

Problémy evolucionistické teorie vidím ve třech bodech, a to na základě přírodovědeckých argumentů. Tím nepodceňuji Darwinu. Je to jeden z největších biologů, jaký kdy žil. Co poznal, pla-

tí v mnoha bodech dodnes. Já sám jsem byl ve svých mladých letech evoluční biolog a přesvědčený ateista. Nesouhlasím však s evolučními biology a s Darwinem ve způsobu, jakým interpretují fakta.

Není to náhoda, že se evoluce pokládá za jednu z možností, jak

vysvětlit původ života. Máme totiž v přírodě mnoho dokladů pro to, že se život mění. Tento proces změn můžeme experimentálně popsat. Nazýváme to kauzální evoluční teorií. Ta převádí určité projevy variability života na zákonitosti přírody. Jedná se přitom o přirozené příčiny pro vysvětlení fenoménů: životní druhy se totiž mění. Sourozenci z jedné rodiny jsou rozdílní, jejich děti jsou opět odlišné. A my známe evoluční faktory, které k této rozdílnosti přispívají. Je zde ve hře mutace, tvorba odrůd.

Tyto procesy je možno provádět v laboratoři a vedou k tvorbě nových obměn, a řekl bych, přímo nových druhů. To patří k velkým úspěchům biologie, že vysvětlila tyto faktory. Mikroevoluce je změna stávajících biologických informací. Schopnost měnit se patří k základním znakům života.

Něco zcela jiného je to, co nazýváme makrobiologie. To je vytváření nových biologických stavebních plánů. Mikrobiologie se odehrává na horizontální rovině. Makrobiologie naopak postupuje vertikálně, je to jinak řečeno cesta od améby k Beethovenovi.

Makrobiologie nebyla nikdy experimentálně dokázána. Žádný biolog nepozoroval v laboratoři makrobiologický postup. A nikdo nedokázal, že je to teo-

Prof. Siegfried Scherer

reticky možné, i kdyby na to měl dostatek času. Navíc makrobiologie se měla odehrát v minulosti. Ale nikdo z nás nebyl u toho. Je tu třeba dělat příliš mnoho dohadů a předpokladů, a to vytváří velkou nejistotu.

V klasických knihách o vývoji nebo v novinách však čteme o makroevoluci: „Nechejme opici, aby se miliony let vyvíjela a obměňovala, a nakonec z toho přece jen vyjde lidský mozek.“ Otázka zní: Je to potvrzeno experimentálními daty? Dám k tomu příklad:

První je z oblasti vzniku života. Odkud se vůbec vzala první buňka? Naši žáci se učí, že život vznikl z mrtvých látek jejich přeměnami, tedy náhodou. Louis Pasteur však dokázal nevývrtně, že současné živé vzniká jedině z živého. V laboratoři ještě nikdy nevzniklo nic živého z neživých látek, ani za pomoci moderní genetiky. Je to tedy základní zákon biologie: „Život vzniká jen ze živého.“

Učebnice pokračují: „Pro první vznik organismů na zemi tato výpověď neplatí.“ Je to podivuhodná formulace. Jeden z nejlépe dokázaných zákonů má najednou přestat platit. Připusťme, že tomu tak je. Pak pro to musíme mít nějaké dobré důvody. Máme je?

Aniž bychom zacházeli do podrobností, můžeme říct: I ty nejjednodušší myslitelné prabuňky jsou vysoce komplexní struktury informačních makromolekul, které jsou komplex-

VAROVÁNÍ PŘED OBRAZOVKOU

Švýcarští dětské lékaři varují před nebezpečím, které hrozí dětem z televize. „Pro dětské lékaře není sporu o tom, že konzum televize více než sedm hodin týdně škodí tělesnému i duševnímu zdraví dětí a jejich vývoji.“ Brožuru s tímto varováním a zdůvodněním dostávají ve Švýcarsku rodiče zdarma při narození dítěte. Má sloužit jako osobní lékařský průvodce dítěte až do puberty. Obsahuje také lékařská doporučení pro zdravé dětství a dospívání. Až do tří let věku nemá dítě vůbec co dělat před obrazovkou. V USA způsobila velký rozruch studie, která dokládá, že konzum televize v raném věku vyvolává u dětí nebezpečný autismus, což je velmi vážná duševní porucha.

nější, než si v současnosti můžeme myslet.

Padesát let pracovaly stovky vědců a pokoušely se simulovat primární atmosféru. Podařilo se vytvořit aminokyseliny a nukleobáze. Ale jiné základní kameny života, a těch je velice mnoho, se nikdy v reálných pokusech neobjevily. Stav vědy je na tomto poli stejný jako dříve. Nevíme, jak vznikl život. Vznik života je vědecky zcela neznámý.

Druhý problém: jak vznikají složité živé bytosti z jednoduchých forem? Vrátime-li se 3,8 miliardy let zpět do dějin Země, najdeme jednotlivé buňky, které jsou mikroskopicky dokonalé stejně jako ty dnešní. A nevíme, odkud se vzaly. Objevují se tak říkajíc bez předků. Po velké části dějin Země byly zde jen jednotlivé buňky.

V kambriu před 540 miliony lety dochází najednou k explozi života. Prakticky najednou se objevují zvířecí druhy (všechny, které existují dnes a 20 těch, které vyhynuly) a není zde ani nejmenší náznak, z jakých primitivnějších předků se vyvinuly. Komplexní svět zvířat se objevuje najednou bez přechodných druhů.

I když nacházíme stále více zkamenělin, žádné meziformy se neobjevují. Vznik velkých skupin živočichů je paleontologicky zcela velkou neznámou.

Třetí oblast evoluce, která činí velké problémy, je vznik komplexních struktur. Jako příklad může posloužit střevní bakterie. Je veliká dvě milióntiny metru. Pohybuje se vpřed pomocí bičíku. Je pětikrát větší než buňka a je poháněna systémem, kterému říkáme „motor“. Tento motor známe v molekulárních strukturách bakterie. Jeho rychlost je udivující: 25 délek za vteřinu. Převáděno na automobil je to rychlost 400 km/hod. Tento „motor“ má 40 000 součástek. Jednotlivé díly jsou uspořádány jako nějakou zázračnou rukou. Neznám žádný motor, který dokáže sám sebe sestavit.

Když uvažujeme o tomto fenoménu, můžeme tak učinit ve dvou rovinách: Jak funguje tento celek? Podle jakých zákonitostí? Mnoho z toho můžeme pochopit.

Ale je tu druhá rovina úvahy. A tou je pouhý úžas, když o této struktuře blíže uvažujeme: To je zázrak! Tak se vyjádřili mnozí evoluční biologové. A když jsem křesťanem, pak žasnu nad Božím stvořitelským dílem.

Jako křesťan žasnu nad Stvořitelem, že je něco takového možné a že mi dává rozum, abych to pochopil. A čím více jako přírodovědec (a to je můj obor) rozumím, tím více žasnu nad nepochopitelným, že Bůh stvořil něco takového, co ani nemohu pochopit.

Tyto buněčné motory jsou nezkratitelně komplexní. Odejmeme-li jediný díl, funkce je porušena. Výzva pro evoluční biologii spočívá v tom, pochopit, jak taková neredukovatelná komplexní struktura vzniká. Je to zcela nevyřešený problém a neznám k tomu ani žádnou literaturu.

A půjdu ještě o krok dále: Původ komplexních struktur, ať je to u mikroorganismů, rostlin, savců nebo člověka, ať jsou to molekulární stroje v našich buňkách nebo komplexní orgány, jako oko, ucho, srdce, jejich původ je zcela neznámý. Takový je stav současné vědy.

Argumenty, které jsem zde uvedl, nejsou důkazem proti evoluci. Není vyloučeno, že dojde k nějakému průlomů v objevech. Ale upřímně řečeno tomu nevěřím, protože jde vlastně o vznik informací a ty jsou nikoliv materiální, ale duševní veličina. Musím však konstatovat, že o těchto věcech věda nic podstatného neví.

Tím ovšem není ještě dokázána víra ve Stvořitele. Co by to bylo za Boha, kterého bychom mohli dokázat empiricky ve zkumavce!

*Z Vision 2000 - 2/2007
přeložil -ls-*

Záchrana po vroucím „Zdravas Maria“

Zpráva Jeana Luise Lefèvra, námořního důstojníka v záloze, z 23. dubna 2002

Zámořská loď podniká plavbu v rámci zvláštního posláni se dvěma vrtulníky na palubě. Na konci jednoho poplachu konstatuje posádka, že jeden člen chybí. Jak je za takové situace samozřejmé, je nařizeno okamžité prohledání lodí, které trvá tak dlouho, dokud není zřejmé, že pohřešovaný „šel přes palubu“.

Velitel ukončil prováděný manévr, nařídil otočit loď nejkratší cestou zpět a prohledat celou trasu, kudy loď projela. Vrtulník dostal příkaz co nejrychleji vystartovat a podle předem stanoveného plánu podporovat hledací akci. Pátrání trvá již několik hodin. Prohledávaný prostor je v rámci nejistoty stále více rozšiřován, pozorovatele na můstku přepadá malomyslnost a okruhy vrtulníku se stále více rozšiřují.

Cadiou, který obsluhuje záchranný vrátek na vrtulníku, má ze svého stanoviště jen částečný výhled na oceán. Po mnoha hodinách marného pátrání pozoruje s hrůzou, že slunce se blíží k horizontu. Ví, že muž bez záchranné vesty se nemůže dlou-

ho udržet na hladině. Zbývají již jen minuty, kdy světlo dovoluje pozorovat hladinu; pak se bude muset vrtulník vrátit bez výsledku na loď.

V pocitu bezradnosti napadne muže pojednou myšlenka, že to, co je pro člověka nemožné, není nemožné pro nebe. Vyšle vroucí Zdravas Maria k svatě Panně. Ještě neskončí s modlitbou, když mezi vlnami zpozoruje nějaký bod. Bez velké jistoty žádá pilota, aby k němu zamířil. Čím více se blíží k tomu místu, přepadá ho nejdříve nejistota, pak bláznivá naděje a nakonec skutečnost, že je to opravdu pohřešovaný člen posádky, který je ještě naživu, ale zcela vyčerpaný. Další operace je rutinní záležitostí. Bez těžkostí spouští se potápěč, vybavený popruhy, k trosečníkovi a dopraví ho zcela vysíleného na palubu vrtulníku.

Vyprávění o záchraně ztraceného díky jednomu Zdravas nevyvolá tentokrát u posádky žádný výsměch ani poznámky, protože zdárný výsledek záchranné akce už skutečně nikdo neočekával.

ZÁZRAK V LURDECH

Odborná lékařská komise v Lourdech uznala další zázračné uzdravení. Pokud tak učiní i příslušná církevní komise, bude to v pořadí již 68. zázrak. Jedná se o anonymní ženu z Francie, která trpěla leukémií. Zatím došlo v Lourdech k 30 000 uzdravení, z toho je 6000 dokumentováno. Oficiálně uznáno bylo 68 případů.

Lurdy se připravují na oslavu 150. výročí zjevení Matky Boží. Jubilejní slavnosti začnou již letos 8. prosince. Biskup z Lurd a Tarbes Jacques Perrier počítá s velkým přílivem poutníků. Jejich průměrný počet je ročně 6 milionů.

SETKÁNÍ JE MOŽNÉ

Kardinál Kasper vyslovil názor, že během jednoho roku by mohl dojít k setkání papeže Benedikta XVI. s moskevským patriarchou Alexejem II. Papež je na takové setkání připraven. Vše bude záviset od vnitřních okolností v ruské pravoslavné církvi. V současné době není uvnitř této církve odpor proti takovému setkání.

a skrze naše společenství s Kristem se můžeme reálně sjednotit s Bohem. On se stal reálně „Bůh s námi“.

Z dalších děl tohoto velkého církevního Otce, která se z velké části vážou na boj s ariánskou krizí, připomeňme čtyři dopisy, které jsou adresovány jeho příteli Serapionovi, biskupovi v Thmuis, o božství Ducha Svatého, které je tu výrazně potvrzeno, třicítiku „svátečních“ listů, adresovaných na počátku každého roku církvím a poustevnám v Egyptě, aby stanovily datum velikonočních svátků, ale především aby upevnily pouta mezi věřícími, posílily jejich víru a připravily je na tak velkou slavnost.

Přítel svatého Antonína

Konečně Atanáš je také autorem meditativních textů o žalmech, které se pak velmi rozšířily, a především díla, které představuje bestseller antické křesťanské literatury: Život sv. Antonína, tedy životopisu svatého Antonína opata, napsaného krátce po smrti tohoto světce, právě když vyhnaný alexandrijský biskup žil s mnichy v egyptské poušti. Atanáš byl přítelem velikého poustevníka, takže dokonce obdržel jednu kožeshinu z ovce, kterou Antonín zanechal jako své dědictví, spolu s pláštěm, který mu sám alexandrijský biskup daroval. Tento životopis se stal brzy velice populárním, byl záhy dvakrát přeložen do latiny a pak do různých

východních jazyků. Vzorový životopis této postavy, drahé křesťanské tradici, přispěl značně k rozšíření mnišství na Východě i na Západě. Není náhoda, že četba tohoto textu v Treviru je v centru vzrušujícího vyprávění o obrácení dvou říšských funkcionářů, které Augustin umístil ve Vyznáních (VIII, 6,15) jako předejru vlastního obrácení.

Ostatně sám Atanáš ukazuje, že měl jasné vědomí vlivu, jaký mohla mít na křesťanský lid Antonínova příkladná postava. Napsal totiž v závěru tohoto díla: „To, co bylo všude známé, obdivované a vytožené, a to i těmi, kteří ho neviděli, je znamením jeho ctnosti a duše spřátelené s Bohem. Neboť Antonín nebyl znám pro spisy, ani pro světskou moudrost, ani pro nějakou schopnost, nýbrž výlučně pro svou oddanost Bohu. A nikdo nemůže popřít, že to byl Boží dar. Neboť jak by bylo možno slyšet mluvit ve Španělsku a v Galii, v Římě a v Africe o tomto člověku, který žil daleko za horami, kdyby ho neuvedl ve známost především sám Bůh, jak to dělá s těmi, kteří mu patří, a jak to oznámil Antonínovi již na počátku? A ty, i když jednájí ve skrytu a chtějí zůstat skryti, Pán ukazuje všem jako svítlnu, aby ti, kteří slyší o nich mluvit, věděli, že je možné následovat příkázání, a aby nabyli odvahy kráčet cestou ctnosti.“

*Bollettino Vaticano 20. 6. 2007
Mezititulky redakce Světa*

ODEJDOU KŘESŤANÉ Z IRÁKU?

Současná situace v Iráku hrozí tím, že menšina křesťanů ze země zcela odejde, pokud nebudou učiněna žádná opatření k jejich ochraně. I když irácká vláda 24. května slíbila příslušná opatření, prakticky se nic nezměnilo. 3. června byli zavražděni katolický kněz a tři jáhni. Křesťané prchají do Sýrie nebo do Libanonu v naději, že budou moci odjet do Evropy nebo do Severní Ameriky. Chaldejská katolická církev měla ještě v roce 2000 v Iráku 1,5 milionu členů. Nyní se její stav zmenšil na 500 000. Křesťané jsou pro Al-Kaidu solí v oku, protože jejich víra je spojuje se Západem. Radikálové mají zájem na tom, aby zamezili jejich vlivu na třídu intelektuálů. Ve skutečnosti jsou křesťané v této zemi domovem již od prvního století.

VAROVÁNÍ SLOVÁKŮM

Při návštěvě ad limina varoval papež slovenské biskupy před laicismem a konzumismem, které se zaměřují právě na země s tradičním katolicismem. V Evropě existuje tlak učinit z křesťanského náboženství čistě soukromou věc. Země, které vyšly z tunelu komunismu, musí se především starat, aby si uchovaly své duchovní dědictví. Především Slováci a Poláci jsou vystaveni nebezpečí, že to, co se nepodařilo zničit komunismu, zničí tendence západní společnosti: konzumismus, hedonismus, laicismus a relativismus. Je třeba věnovat velkou pozornost potřebám rodin a mládeže, pro kterou je třeba připravit systematické vzdělávání a výchovu. I na Slovensku se šíří krize manželství a klesá porodnost. Uplatňuje se zde negativní vliv sdělovacích prostředků.

AMERICKÝ SENÁTOR SAM BROWNBACK PROTI POTRATU

Jako odpověď na výrok prezidentského kandidáta, že v případě znásilnění by měl být potrat povolen, promluvil protikandidát senátor Sam Brownback před 500 posluchači Národní katolické konference: „Jsme na tom nějakým způsobem lépe, když zabijeme nevinné dítě? Řeší to problém matky, která byla znásilněna? Nevinné dítě musíme v každém případě chránit!“ Prezident konference kritizoval politiku, kteří si říkají katolíci, ale ve veřejném životě popírají prakticky katolické zásady a nauku, zvláště pokud jde o potraty. Co pomůže, že „osobně jsem proti“? Musíme uvést veřejný život v soulad se svým osobním životem a přesvědčením.

NEPŘÍPUSTNÁ REKLAMA

Sestry bliženské lásky podaly stížnost na Hillary Clintonovou, která v rámci prezidentské volební kampaně využívá fotografii matky Terezy. Sestry pokládají spojení H. Clintonové s matkou

Terezou za nevhodné a znepokojující, protože tyto dvě ženy se zásadně rozcházejí v otázce ochrany nenarozených dětí. Clintonová je zastávkyní práva na potrat, a to až do devátého měsíce těhotenství, zatímco matka Tereza je vášnivou ochránkyní nenarozených dětí.

P. EMILIANO TARDIF NA CESTĚ K BLAHOŘEČENÍ

Kanadský misionář P. Emiliano Tardif, který zemřel v roce 1999, byl znám na celém světě jako kazatel, který zázračně uzdravil velké množství lidí. K 8. výročí jeho úmrtí byly jeho tělesné ostatky uloženy v kryptě kostela v San Domingu. Kardinál Nicolas de Jesus Lopez Rodriguez při této příležitosti oznámil, že chce vyhovět žádosti biskupů Dominikánské republiky a řádu Srdce Ježíšova a otevřít proces blahořečení P. Emiliana.

PROTI AMNESTY INTERNATIONAL

Mezinárodní společnost pro lidská práva odmítá potratovou politiku, pro kterou začala agitovat Amnesty International. Právo na život je nejvyšší právo, které je třeba chránit. MSLP se ujímá těch, kteří jsou diskriminováni nebo pronásledováni proto, že bojují proti potratům. Odsuzuje také politiku jednoho dítěte, kterou praktikuje Čína.

NEBEZPEČÍ SEBESKULARIZACE

Arcibiskup Schick z Bamberku varoval před ztrátou duchovní hodnoty neděle. Se ztrátou svátečního dne ztrácíme společenství s Bohem a tím spásu. I křesťané stále více používají neděle místo pro Boha a pro rodinu na hlučné oslavy, životnímu prostředí škodlivé letecké vikendy. Jsme jako církev v nebezpečí sebeskularizace. Je třeba usilovat o to, aby rostla návštěvnost bohoslužeb, péče o rodinu, odpočinek, angažovanost pro farní společenství a prohlubování osobní zbožnosti.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

Církev vytrhly rozkoly, budeme opět tvořit jednu rodinu, zůstane zde dále jedna velká bolest, smutek pro skutečnost, která se dá těžko napravit. Vedle znovu sjednocených křesťanů tu zůstává totiž velký zástup těch, kteří v důsledku rozkolu opustili nejen Církev, ale i samotného Boha.

To, co mělo na začátku 15. století u nás představovat úsilí o nápravu Církvě, vyústilo nakonec do proticírkevního odboje. Je to smutné pomýšlení, že tu Církev netrpěla pod mocí nějakého ateistického režimu. Dělo se to v zemi zatím skrz naskrz katolické a docela zbožné, v zemi, kde se v Praze krátce předtím světlo ročně na 150 kněží⁽¹⁾. Nemáme tu ještě žádné jiné vyznání a na všech místech v církevní i světské oblasti jsou jen sami katolíci. Není tu tedy žádný vnější nepřítel, kromě nepřítelů odvěkého, ale je to právě on, komu se daří dosáhnout úspěchu hned na dvou frontách: nejprve tím, že v období rozkvětu a prosperity, kdy jsou Čechy a Praha skutečným středem Evropy, úspěšně rozsévá odevšad importovanou uvolněnost mravů a hřích kvete přímo tam, kde by měla zářit svatost a ctnost. A druhý jeho úspěch je v tom, že z úsilí o nápravu se stane proces rozvratu a zkázy.

Při četbě Sedláková hodnocení Husovy činnosti nás ovšem také mimoděk napadá, že některé fenomény z oné doby před šesti sty lety jsou nám nápadně povědomé a připomínají různé analogické jevy z doby nedávno minulé i přítomné. Na jedné straně povýšenecké odmítání církevní autority a na druhé straně absolutizace rozumu a subjektivních názorů, přehnané sebevědomí univerzitních intelektuálů, kteří se pokládají za nejvyšší arbitry pravdy ke ško-

dě studentů i národa. Současné jevy mají zřejmě své dávné tradice a kořeny, vycházejí ze slabosti porušené lidské přirozenosti, která je stejná dnes jako před staletími.

Ani sektářská zaslepenost a nesnášenlivost, náboženský fanatismus, který dokáže vyústit až do násilí a teroru a se kterými se dnes ve světě potkáváme, nejsou vynálezem posledních desetiletí ani nejsou jen specialitou islámu. Jejich vyhocené projevy tvoří jednu stránku našich vlastních dějin, na kterou se navíc někdy nahlíží jako na vrchol národního a sociálního uvědomění. I ti, kteří hlasitě odsuzují extremismus, fanatismus a násilí, dokážou sympatizovat s tzv. revolučním hnutím krajně nesnášenlivých Božích bojovníků, kteří prohlašovali za antikrista každého, kdo s nimi nesouhlasí, a podle toho s ním často nakládali. Taková sympatie je zřejmě spřízněna s antipatií k těm, proti kterým se kdysi toto revoluční masové hnutí obrátilo a kteří se stali jeho obětí.

Je příznačné, že se odbojní reformátoři těší takové popularitě i u těch, kteří mají nejen ke kněžím, ale k samotnému náboženství a k Bohu hodně daleko. Jistě si vůbec nepřipouštějí, co by jim takový reformátor na jejich bezbožecké postoje a názory řekl. To, co je „osvíceným“ a pokrokovým myslitelům na těchto reformátorech tak sympatické, je především jejich postoj odboje proti Církvi a proti papeži. Jelikož Církev pro ně ve skutečnosti představuje trvalou, třeba nepřiznanou a nevyřčenou výčitku a výstrahu, je pro ně jakýmsi vítaným uspokojením, když vidí, jak se proti autoritě této tak neústupné instituce postaví přímo i její vlastní členové, a za to je docela rádi oslavují.

Představme si, že by někdo na začátku 15. století v Praze vystoupil a hlásal, že náboženství je opium lidstva a Bůh je výmysl kněžourů. Pokud by se nespasil útekem, asi by ho na místě utloukli. Že se v Čechách v době Husově nikdo takový neobjevil, nebylo proto, že k něčemu takovému neměl odvahu, ale prostě nikdo takové přesvědčení skutečně nezastával. Aby se jednou bezbožecké názory mohly stát samozřejmostí, musela lidská pýcha urazit dlouhou cestu nikoliv milovými, ale spíše malými nenápadnými krůčky a postupně nahlodávat to, co bylo dosud posvátné a nedotknutelné. Od prvních reformačních nápadů o suverenitě lidského rozumu bylo zapotřebí takřka čtyř staletí, než Nepřítel a Lhář představil svého prvního ateistu. Byl jím Denis Diderot, vedoucí duch osvícených encyklopedistů, který zemřel roku 1784, tedy v předvečer Francouzské revoluce. Ta už ovšem dospěla tak daleko, že jako novodobého boha nastolila právě Rozum a představila toto božstvo k uctívání na oltáři v znesvěceném katolickém chrámě jako bohyni v postavě jedné pařížské prostitutky. Umí si někdo představit, co by takové „bohoslužbě“ řekl Jan Hus nebo Martin Luther? Zapřísáhl by se, že s něčím takovým nikdy neměli a nechtějí mít nic společného. I když by nikdo nepochyboval, že to myslí upřímně, skutečnost je nakonec jiná.

Pro reformátory je příznačné, že ačkoliv sami neuznávají autoritu nad sebou, dokážou velmi houževnatě trvat na své vlastní, ale tu nutně musí nakonec potkat stejný osud. Učinit nejvyšší autoritu pravdy z vlastního rozumu znamená ve skutečnost povýšit rozum na místo, které náleží jedině Bohu. Takže již v 15. století byly učiněny kroky k cíli, kam nakonec - vede-

ni osvícenskými filosofi - otevřeně a manifestačně dospěli Robespierrovi revolucionáři. Jestliže jednou reformátor přizná sám sobě právo vykládat si pravdu po svém, jak chce předejít nebo zabránit tomu, aby podobně nepostupoval a nevykládal si pravdu podle svého rozumu nejdříve pochybující filosof, pak osvícenští encyklopedisté a po nich, až přijde čas, ideologové tzv. vědeckého světového názoru?

Nebezpečím zasněžených hor jsou laviny neboli masy sněhu, které se mohou dát do nekontrolovaného a ničivého pohybu. Nejednou jsme slyšeli o tom, jak takovou lavinu spustil neukázněný lyžař, který byl chytřejší než odpovědná autorita, svévolně vstoupil na kritická pole a jejich vratkou stabilitu narušil svou stopou. Mezi jeho neukázněným chováním na sněžné pláni a způsobenou spouští je jistě velký nepoměr, ale tím větší je jeho odpovědnost. Sotva by se odvážil vstoupit tam, kam vstoupil, kdyby si dokázal představit, co svou svévolí způsobí. Něco podobného se stalo tzv. reformátorům. To, co podle jejich představ mělo obnovit Boží Církev, skončilo jejím žalostným roztržením. Když Martin Luther poznal, že už není pánem toho, co rozpoutal, byl důsledky svého působení nakonec tak zděšen, že prohlásil: „...řetězem okolností, nikoliv ze svobodného rozhodnutí, mimo svůj záměr jsem se ocitl v této bouři: Bůh je mi svědkem!“ A to ještě neviděl, co spuštěná lavina způsobí po jeho smrti. Neměly by se všechny oslavy reformace změnit na dny velkého pokání?

-/s-

⁽¹⁾ Bohužel se zcela nedostatečnou přípravou, což spolu s hospodářskou nejistotou mnoha příslušníků kléru bylo jedním z hlavních zdrojů vnitrocírkevních zlořádů.

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 8. 7.: 8.04, 17.55 Malý biblický příběh (39) (P) 8.10 Highlight (22) 8.35 Na koberečku (26) 8.50 Kouzelná tužka 9.00 Proměny zahrady 9.15 Šance pro lásku 9.45 Pro víta mundi 10.30 Záznam kněžského svěcení Ostravsko-opavské diecéze 11.45 Dáma a její studenti 11.53, 20.00 Z pokladů duše - P. Kapsniak 11.55 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu (L) 12.15, 20.00 let křesťanství (11/13) 16.05 Šance pro lásku 94 16.35 Hlubinami vesmíru 17.35 Archandělské klíče 18.00 Ježíš - království bez hranic (9) (P) 18.30 Curriculum vitae - Závaz 19.00 Národní park Kapitol Reef, Stonehenge, Chitren Itza, Tulum 19.30 Atlas Charity - Charita Frýdek-Místek 19.35 Prání 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Worship (P) 22.05 Čteme z křesťanských periodik 22.25 Hlubinami vesmíru 23.30 O radosti 24.00 Poltón klub (1).

Po 9. 7.: 8.05, 18.05 Ještě mám hlavu, ruce... 8.30, 21.40 Na koberečku (26) 8.45 Proměny zahrady (červenec) 9.00 Noční univerzita - Dr. Cezary Mizia 10.00, 18.45, 00.30 Arabská poušť Safari 10.30 Octava dies 11.00, 20.55 Pro víta mundi s Gabrielou Rajdusovou 11.40 Kouzelná tužka 11.50, 20.00 Z pokladů duše - Josef Mikloško (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi, tentokrát s Mons. ThDr. Antonínem Huvarem, OT 12.45 Prání 16.05 Po stopách Ježíše Krista (2/10) - Jan Křítel 16.35 Rodina je... 17.05 Misionář P. Juraj Vojenčiak 18.35 Hugo a Berta 19.15 2000 let křesťanství (11/13) 20.05 Mezi nebem a zemí (1) 20.45 Čteme z křesťanských periodik 21.55 Noční univerzita 23.00 Worship.

Út 10. 7.: 8.05 Highlight (22) 8.35 Mezi nebem a zemí (1) 9.15, 00.35 Macchu Picchu 9.45, 21.50 Misionář P. Juraj Vojenčiak 10.45 Atlas Charity: Frýdek-Místek 10.50 Poltón klub (1) 11.40, 18.35 Hugo a Berta 11.55, 20.00 Z pokladů duše - P. Jan Balík (P) 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Celostátní přehlídka církevních škol 2006 (R) 16.05 Šance pro lásku 94 16.35 Pro víta mundi s Gabrielou Rajdusovou 17.15, 23.20 2000 let křesťanství (11/13) 18.05 Dětská televize 18.45 Proměny zahrady (červenec) 19.00 Přírodní zázraky Ameriky (1) 20.05 Misijní magazín (3) 21.10 Život biskupa Gorazda (P) 21.30 Čteme z křesťanských periodik 21.40 Dáma a její studenti 22.50 Octava dies 00.05 Lumen (1).

St 11. 7.: 8.05 Cheopsova pyramida 8.35 Atlas Charity: Frýdek-Místek 8.40, 00.25 Mezi nebem a zemí (1) 9.20 Hlubinami vesmíru 10.30, 23.05 Worship 11.55, 19.55 Z pokladů duše - P. Martin Holík 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Rodina je... 12.35 Šance pro lásku 94 16.05 Pro víta mundi, tentokrát s Mons. ThDr. Antonínem Huvarem, OT 17.00 Noční univerzita 18.02 Studio AHA 18.35 O Misačkovi 18.45 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 19.10 Pro víta mundi s Gabrielou Rajdusovou 20.00 Čteme z křesťanských periodik 20.10 Poltón klub (3) 21.05 2000 let křesťanství (12/13) 21.50 Atlas Charity - Stationář v Ostrově 21.55 Vyškov (P) 22.05 Noční univerzita.

Čt 12. 7.: 8.05, 19.05 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 8.30 Dětská televize 9.00

Noční univerzita 10.00 Poltón klub (3) 10.55 Vyškov 11.05, 18.45 Proměny zahrady 11.20, 22.30 Arabská poušť Safari 11.40, 18.35 Hugo a Berta 11.50, 20.00 Z pokladů duše - P. Jan Balík 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní zázraky Ameriky (1) 16.05 Přírodní zázraky Afriky (2) 17.05 Ještě mám hlavu, ruce... 17.30 Poltón klub (4) 19.30 Octava dies 20.05 Lumen 2000 (2) 20.35 Pro víta mundi s Tomášem Novotným 21.15 Ještě mám hlavu, ruce... 21.45 2000 let křesťanství (12/13) 23.00 Misionář P. Juraj Vojenčiak 24.00 Rodina je... 00.30 Pro víta mundi, tentokrát s Mons. ThDr. Antonínem Huvarem, OT.

Pá 13. 7.: 8.05, 17.25 2000 let křesťanství (12/13) 8.50, 23.05 Lumen 2000 (2) 9.20, 22.05 Misijní magazín (3) 10.20 Macchu Picchu 10.50 Na koberečku (26) 11.05 Ještě mám hlavu, ruce... 11.40, 18.35 Hugo a Berta 11.50, 20.00 Z pokladů duše - P. Martin Holík 12.00 Anděl Páně s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš - království bez hranic (9) 12.35 Prání 12.50 Vyškov 16.05 Worship 18.05 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 18.45 Vyškov 18.55 Poltón klub (4) 20.05 Kulatý stůl: Celostátní setkání mládeže v Táboře (R) 21.05 Rodina je... 21.35 Po stopách Ježíše Krista (2/10) - Jan Křítel 23.35 Noční univerzita 00.35 Octava dies.

So 14. 7.: 8.04, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (40) (P) 8.10 Studio AHA 8.50 Ježíš - království bez hranic (9) 9.15, 19.00 Karélie 9.45 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.55 Bateria 10.25, 23.55 Poltón klub (4) 11.25, 16.30 Po stopách Ježíše Krista (2/10) - Jan Křítel 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kufřík 12.05 Přírodní zázraky Ameriky (1) 16.05 Křižovatky Rut Kolínské 17.00 Noční univerzita - Dr. Cezary Mizia 18.00 Vyškov 18.05 Highlight (23) (P) 18.45 Den koní 19.30 Jen jeden plat (P) 20.05 Curriculum vitae - Okno do věčnosti (P) 20.35 Perla Jeseníků - Karlova Studánka 21.35 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 22.00 Poltón klub (3) 22.55 Noční univerzita - P. Serafím Smejkal (P).

Ne 15. 7.: 8.04, 17.55 Malý biblický příběh (41) (P) 8.10 Highlight (23) 8.35 Na koberečku (26) 8.50 Hugo a Berta 9.00 Spolek sv. Vojtěcha na Slovensku 9.15, 16.05 Léta letí k andělům - sochař Václav Česák 9.45 Pro víta mundi s Tomášem Novotným 10.30 Záznam primice P. Jiřího Ondovčáka 11.45 Vyškov 11.53, 20.00 Z pokladů duše - Josef Mikloško 11.55 Modlitba Anděl Páně z Lorenzaga di Cadore (L) 12.15 2000 let křesťanství (12/13) 16.35 Hlubinami vesmíru 17.35 Život biskupa Gorazda 18.00 Ježíš - království bez hranic (10) (P) 18.30 Curriculum vitae - Okno do věčnosti 19.00 Cheopsova pyramida 19.30 Atlas Charity - Stationář v Ostrově 19.35 Den koní 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.05 Octava dies (P) 20.35 Pavel Helebrant - Z drva i krvi (P).

Litanie ke svatým andělům

Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, smiluj se nad námi.
Pane, smiluj se nad námi.
Kriste, uslyš nás.
Kriste, vyslyš nás.
Bože Otče, Stvořiteli andělů, *smiluj se nad námi.*
Bože Synu, Pane andělů, *smiluj se nad námi.*
Bože Duchu Svatý, Živote andělů, *smiluj se nad námi.*
Svatá Trojice, Blaženosti andělů, *smiluj se nad námi.*
Svatá Maria, *oroduj za nás.*
Královno andělů, *oroduj za nás.*
Všechny svaté kůry blažených duchů, *orodujte za nás.*
Svatí Serafové, andělé lásky, ...
Svatí Cherubové, andělé slova, ...
Svaté Trůny, andělé života, ...
Svatí andělé klanění, ...
Svatá Panstva, ...
Svaté Mocnosti, ...
Svatá nebeská Knížata, ...
Svaté Sily, ...
Svatý archanděli Michaele, *oroduj za nás.*
Vítězi nad Luciferem, ...
Anděli víry a pokory, ...
Ochránce svatého pomazání, ...
Patrone umírajících, ...
Vůdce nebeských Mocností, ...
Průvodce duší zemřelých, ...
Svatý archanděli Gabriele, ...
Anděli vtělení, ...
Věrný Boží posle, ...
Anděli naděje a pokoje, ...
Ochránce Božích služebníků a služebnic, ...
Strážce svatého křtu, ...
Patrone kněží, ...
Svatý archanděli Rafaele, ...
Anděli božské lásky, ...
Krotiteli zlého nepřítele, ...
Anděli bolesti a uzdravení, ...
Patrone lékařů, poutníků a poutných, ...
Velící svatí archandělé, ...
Andělé služby u Božího trůnu, ...
Andělé služby nám lidem, ...
Svatí andělé strážní, ...
Pomocníci v našich potřebách, ...

Světla v našich temnotách, ...
Ochránce v každém nebezpečí, ...
Hlasy v našem svědomí, ...
Přímlovci u Božího trůnu, ...
Štítý před zlým nepřítelem, ...
Naši ustaviční průvodci, ...
Naši bezpeční vůdce, ...
Naši nejvěrnější přátelé, ...
Naši moudří rádcové, ...
Vzory okamžité poslušnosti, ...
Těšitelé v opuštěnosti, ...
Vzory pokory a čistoty, ...
Andělé našich kněží a pastýřů, ...
Andělé našich rodin, ...
Andělé naší vlasti, ...
Andělé Církve svaté, ...
Všichni svatí andělé, ...
V životě stůjte při nás.
Ve smrti stůjte při nás.
V nebi vám chceme děkovat.

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *zachovej nás, Pane.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *vyslyš nás, Pane.*
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, *smiluj se nad námi.*

V: Bůh poručil svým andělům.
O: *Aby nás střežili na všech našich cestách.*

Modleme se!
Všemohoucí věčný Bože, propůjč nám pomoc svých nebeských mocností, abychom byli skrže ně uchráněni útoků zlého nepřítele a skrže drahocennou Krev našeho Pána Ježíše Krista a na přímlovu nejsvětější a neposkvrněné Panny nás osvobod' od každého protiventství, abychom Ti mohli v míru sloužit. Skrže Krista Tvého Syna a našeho Pána, který s Tebou a s Duchem Svatým jako Bůh žije a kraluje na věky věků. Amen.

Z-sks- 22/2007 přeložil -lš-

Se schválením Apoštolské administratury v Innsbrucku 3. dubna 1956.

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes, s velikou radostí ve svém srdci, vás zvu k obrácení. Děti moje, nezapomeňte, že jste všichni důležití v tom velikém plánu, který Bůh uskutečňuje skrze Medžugorje. Bůh si přeje obrátit celý svět a pozvat ho ke spáse a na cestu k němu, který je počátek i konec každého bytí. Zvláštním způsobem vás všechny, děti moje, zvu z hloubi svého srdce: otevřete se té velké milosti, kterou vám Bůh dává skrze mou přítomnost zde. Přeji si poděkovat každému z vás za oběti a modlitby. Jsem s vámi a všechny vás žehnám. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje 25. 6. 2007

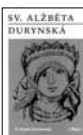
Prosíme o finanční příspěvek na **opravu kostelní věže v havarijním stavu**, která hrozí zřícením. Budeme vděční za dary i krátkodobou půjčku, splatnou do konce roku 2008. Se svou prosbou se obracíme na jednotlivce i na farní úřady. **Kontakt:** Římskokatolický farní úřad Svojanov 3, PSČ 569 73. Číslo účtu: 1282928329/0800. Mnohokrát děkujeme.
P. Erik Tvrdoň

Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2) vydalo a poštou zašle tyto knihy:

Sv. Alžběta Durynská (P. Karel Dachovský) – životopis světkyně, vydaný k 800. výročí jejího narození (7. 7. 2007)

• 130 x 200 mm, 48 stran, 50 Kč.

Sepnuto duhou (P. Karel Dachovský) – sedmá sbírka náboženské poezie katolického kněze • 130 x 200 mm, 64 stran, 50 Kč.

VII. PEŠÍ POÚT NA VELEHRAD

zároveň XXVI. etapová z Levého Hradce u Prahy a z Nového Jičína „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lukáš 2,10)

Duchovní téma VII. pouť: Sedm darů Ducha Svatého

Na L. Hradci pouť začala již 17. 2. 2007 v 9.30 hod., v Novém Jičíně 25. 2. v 13.00 hod. a pak se po sobotních etapách putuje na Moravu (Moravské Slovácko).

Začátek společného putování: úterý 21. 8. 2007 v 6.30 hod.

z Velkého Meziříčí nebo Znojma, v 8.00 hod. z Olešnice na Moravě, ve středu v 6.30 hod. z Brna Bystrce

a z Olomouce. **Těšíme se i na zahraniční poutníky.**

Přípravné etapy: 20. 8. odpoledne z Vranova nebo Netína nebo Vítochova. Z Rad. Svatky už 19. 8. ve 14 hod.

Proč putujeme: Jako malé praménky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Při pouti prosíme za obnovení víry v našem národě.

Co si přejeme: Aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají. Aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst naší vlasti.

Co potřebujete: Svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100 Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) poveze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střechem.

Závěr putování: ráno v sobotu 25. 8. 2007 vycházíme v 8.00 hod. z Buchovic nebo Boršic, sraz na Velehradě v 11.00 hod., pak v bazilice ve 12.00 hod. mše sv. s o. biskupem Lobkoviczem.

U koho se hlásit: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 566 522 101, dekanstvium@horacko.com • P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám. 13, 669 02 Znojmo, tel.: 515 224 694 • P. Marek Dunda, 671 03 Vranov n/D. 20, tel.: 515 296 384 • jáhen L. Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 516 463 315, kinc@biskupstvi.cz • Ratiškovice: l.bradac@seznam.cz • brněňští poutníci: zajicek@biskupstvi.cz • pražští: L.Gottfried@seznam.cz.

Liturgická čtení

Neděle 8. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 66,10–14c

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a.16+20

Odp.: 1 (*Jásajte Bohu, všechny země!*)

2. čt.: Gal 6,14–18

Ev.: Lk 10,1–12.17–20

Slovo na den: Jezte, co vám předloží.

Pondělí 9. 7. – nez. pam.

sv. Augustina Žao Ronga a druhů

1. čt.: Gn 28,10–22a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.14–15ab

Odp.: srov. 2b (*Bože můj, v tebe doufám.*)

Ev.: Mt 9,18–26

Slovo na den: A dotkla se.

Úterý 10. 7. – ferie

1. čt.: Gn 32,23–33

Ž 17(16),1.2–3.6–7.8+15

Odp.: 15a (*Ve spravedlnosti uzříš, Bože, tvou tvář.*)

Ev.: Mt 9,32–38

Slovo na den: Někdy začal mluvit.

Středa 11. 7. – svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1–9

Ž 34(33),2–3.4+6.9+12.14–15

Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)

Ev.: Mt 19,27–29

Slovo na den: Každý, kdo opustil kvůli mně, dostane stokrát víc.

Čtvrtek 12. 7. – ferie

1. čt.: Gn 44,18–21.23b–29; 45,1–5

Ž 105(104),16–17.18–19.20–21

Odp.: 5a (*Pamatujte na divy, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,7–15

Slovo na den: Pokoj tomuto domu.

Pátek 13. 7. – nez. pam. sv. Jindřicha

1. čt.: Gn 46,1–7.28–30

Ž 37(36),3–4.18–19.27–28.39–40

Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

Ev.: Mt 10,16–23

Slovo na den: Jako ovce.

Sobota 14. 7. – nez. pam.

bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis nebo sob. pam. P. Marie (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Gn 49,29–32; 50,15–26a

Ž 105(104),1–2.3–4.6–7

Odp.: srov. Ž 69(68),33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)

Ev.: Mt 10,24–33

Slovo na den: Jsou spočítány i všechny vlasy.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	8. 7.	9. 7.	10. 7.	11. 7.	12. 7.	13. 7.	14. 7.
Antifona	919	934	949	1754	980	996	1012
Žalm	784	783	783	783	784	784	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	920	935	949	1426	981	997	1013
Antifony	920	935	950	1756	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1756	985	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	703	939	953	1427	985	1002	1429
Prosby	924	939	953	1757	985	1002	1017
Záv. modlitba	703	939	954	1427	986	1428	1429
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	792	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1759	989	1006	1021
Záv. modlitba	703	943	957	1427	990	1006	1022
Nešpory:	SO						
Hymnus	915	929	944	959	1426	991	1008
Antifony	916	929	945	960	1761	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	1761	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1763	995	1011
Ant. ke kant. P. M.	703	704	948	962	1427	995	1011
Prosby	918	933	948	963	1764	995	1011
Záv. modlitba	703	703	948	963	1427	996	1428
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

ZNAMENÍ ČASU 2008

Obrazy a texty P. Stanislav Weigel

Stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Cennými informacemi jsou souřadnice liturgických čtení na každý den v roce a vyznačení liturgických barev v přehledné měsíční tabulce. Meditativní ráz dodávají kalendáři obrazy a krátké myšlenky P. Weigla.

PONĚLÍ 11 Zuzana	sv. Klára	Ez 1,2-5,24-28 • Z 148,1-2,11-12,13,14 • Mt 18,23-27
ÚTERY 12 Klára	sv. Jana Františka de Chantal	Ez 2,8-3,4 • Z 119(118),14,24,72,103,111,131 / 103a • Mt 18,1-5,10,12-14
STŘEDA 13 Alena	sv. Poncián a Hippolyt	Ez 9,1-7; 10,18-22 • Z 113(112),1-2,3-4,5-6 / 4b • Mt 18,15-20
ČTVRTEK 14 Alan	sv. Macmilán Maria Kolbe	Ez 12,1-12 • Z 78(77),56-57,58-59,61-62 / slov. 7 • Mt 18,21-19,1
PÁTEK 15 Hana	slavnost Nanebevzetí Panny Marie	Zj 11,19a; 12,1,3-6a,10ab • Z 45(44),10b,11a+12a,16 / slov. 10b • 1 Kor 15,20-27a • 18,1,39-56
SOBOTA 16 Jáchym	sv. Štěpán Uherský	Ez 18,1-10,13b,30-32 • Z 51(50),12-13,14-15,18-19 / 12a • Mt 19,13-15
NEDELE 17 Petra	20. neděle v mezidobí sv. Myron	1z 56,1,6-7 • Z 67(66),2-3,5,6+8 • Řím 11,13-15,29-32 • Mt 15,21-28

33. týden • 2008

P	S	N	P	Ú	S	C	P	S	N	P	Ú	S	C	P	S	N	P	Ú	S	C	P	S	N	P	Ú	S	C	P	S	N
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31

Seznam použitých obrazů s autorskými čísly nabízí možnost objednávky vybraných děl. Kalendář je vytištěn na papíře vhodném pro zápisky všemi typy psacích potřeb.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • 57 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

P.P.
147/2002
772 00 Olomouc 2

D + 1

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

(Small text at the bottom of the page, likely a legal disclaimer or publication information, partially obscured and difficult to read.)